

ĮVYNIOTOJI DIEVO DOVANA

¹ Visuomet malonu ateiti į Viešpaties namus, bet atrodo, jog dar maloniau štai kaip per šias Kalėdas ir Naujuosius Metus, ir šventes. Atrodo, tartum tai turi ypatingą palaiminimą, paliktą mums. Ir kol mes... Labai gaila, kad negalime visuomet turėti šio Kalėdų jausmo, – žmonės mojuoja tau ir sako: „Telaimina tave Viešpats.“ Tai gerai. Man tai vienintelis kalėdinis dalykas, kuris patinka.

Taigi, aną vakarą girdėjau, kad numatytas Naujųjų Metų sutikimo vakaras, man atrodo, kitą šeštadienio vakarą. Jei Viešpaties valia, tada pasistengsiu būti čia per Naujametinį vakarą, įtraukti tai į savo dienotvarkę, jei Viešpaties valia, kad padėčiau jiems truputį pakalbėti tam tikra tema kitą šeštadienio vakarą. O sekmadienį ryte, žinoma, bus įprastà sekmadieninė mokykla, o sekmadienį vakare bus evangelinis tarnavimas. Dabar... [Brolis Nevilis sako: „Kojų apiplovimas kitą sekmadienio vakarą.“ – Red.] Taip. Komunija, kojų apiplovimas kitą sekmadienio vakarą. Teisingai. Geras būdas pradėti naujuosius metus teisingai: priimti komuniją ir atlikti kojų apiplovimą.

Taigi, noriu pranešti, jog aš prašau, kad tai būtų kaip ir uždaras susirinkimas tik maldyklos pastoriams ir pastorių pavaduotojams, šios maldyklos turto globėjams ir diakonams. Manau, kad mums gerai retkarčiais susirinkti kartu ir šiek tiek išsiaiškinti kelią, kuriuo Viešpats mus veda. Ir dažnai čia iškyla tokių smulkmenų kaip Rašto vietos, kurios jums atrodo sunkios. Ir jei mes ne... Mes norime to paties, visur kalbėti tą patį. Ir mums reikia susirinkti kartu.

Ir noriu, kad jūs, pastoriai ir pavaduojantys, žinoma, brolis Nevilis, kuris turėtų būti, ir brolis Donis Rudelas, vienas iš mūsų pavaduotojų, ir brolis Grahamas Snelingas iš Jutikos, brolis Strikeris, mūsų misionierius, ir broliai, kurie yra pastoriai, kiti broliai, esantys čia, brolis Parnelis... Ir jūs žinote, kurie iš pavaduotojų

yra čia. Brolis Džiunioras Džeksonas iš Niu Olbanio, ir paskui diakonai bei turto globėjai...

Norėčiau, kad jūs padarytumėte štai ką. Ateinančią savaitę pasiimkite popieriaus lapelį ir užsirašykite ten mintis arba... sakyčiau, Rašto vietas arba tam tikras pareigas, kurias turite atlikti, kurių galbūt nežinote.

² Pavyzdžiui, turto globėjas galėtų paklausti: „Kokios būtent mano pareigos šiuo atveju?“ „Kokios mano, kaip diakono, pareigos šiuo atveju?“ O pastorius galėtų pasakyti: „Čia, šiame Žodyje, aš suprantu, kad tai turėtų būti taip ir taip, ir... ir aš... aš nesuprantu to taip, kaip to mokome.“ Ir pasižymėkite tai Rašte, ir taip toliau, paskui paduokite, prašau, juos visus broliui Vuđui, kadangi jis gyvena greta manęs. Ir kai tik surašysite tai, būčiau dėkingas, jei padarytumėte tai kiek galėdami greičiau, kad galėčiau surasti tai Raštuose, ir pas mus bus ne... Taigi, tai nėra viešas susirinkimas. Jis skirtas tik pastoriams ir... (šios maldyklos) ir maldyklos diakonams, ir turto globėjams. Ir tai įvyks iš karto, kai tik juos surinksime. Tuomet pranešime apie vakarą, kurio metu čia nevyks tarnavimų, ir tuomet mes... tuomet pasirūpinsime tuo.

³ Manau, kad tai būtų gerai, broli Nevili, ir broliai, visi pastoriai ir taip toliau, kad mes galėtume susirinkti kartu. Tokiu būdu visur galėsime kalbėti tą patį. Suprantate? Mes žinome... Be to, tai bus ir įrašyta. Mūsų klausimai ir atsakymai bus įrašyti ir kiekvienas galės turėti garsajuostę, kad žinotumėte, galėtumėte vėl perklausyti atsiradus reikalui, iškilus kokiam klausimui, kuris galėtų duoti naudos bažnyčiai. Arba kas nors pasakytų: „Na, šis...“ Mes sugrįšime ir paklausysime, ką... kas pasakyta garsajuostėje. Mes jau turime tokio pobūdžio garsajuosčių. O dabar pas mus atsirado naujų turto globėjų, manau, šiais metais, ir... ir keletas naujų diakonų, ir taip toliau, ir mes norėtume juos to apmokyti.

⁴ Ir šis brolis, vienas iš mūsų brolių iš Selersburgo, brolis Viljardas Kreisas, žinoma, mes jam pranešime apie tai, jei neprieštaraujate, kadangi jis dar jaunas Viešpatyje. Ir... ir kad šie jaunuoliai, manau, taptų įsitvirtinę, – jūs suprantate, ką tai reiškia, – tiesiog

žinotų, kaip laikytis. Ir jiems iškils smulkių klausimų. Vietoj to, kad pultume į kažkokį kraštutinumą, geriau susirinkime kartu ir... ir pažiūrėkime, ką visa tai reiškia. Tuomet, kai būsime susirinkimuose, mūsų dideliuose jungtiniuose susirinkimuose, kai bažnyčios susirenka kartu, kaip kad buvo paskutinio užsiėmimo metu, tuomet mes... mes tiksliai žinosime, ko imtis ar ką sakyti, tiesiog ką daryti. Mes visi norime kalbėti ta pačia kalba, kad suprastume.

⁵ Taigi, norėčiau pasakyti dar vieną dalyką. Kaip brolis Nevilis labai gerai pasakė, mes linkime jums paties geriausio šiam Kalėdų metui, šiam bendravimo laikui per šias šventes, ir taip toliau.

⁶ Be to, norėčiau pasinaudoti šia proga ir pasakyti visiems ir kiekvienam iš jūsų, kad aš toks dėkingas jums už jūsų Kalėdinius atvirukus bei dovanas, ir kitus dalykus, kuriuos gavome į namus. Aš tikrai dėkoju jums iš visos širdies. Tai iš tiesų pradžiugino mus šį rytą, kai... Aš turiu sūnelį, kuris dar gana mažas ir dar lyg ir nori Kalėdų eglutės, ir mes pastatėme ją kambaryje. O šį rytą, nuėjęs ten, radau po egle keletą dovanų nuo savo bažnyčios, ir nuo atvykusių draugų iš įvairių vietovių. Ir man trūksta žodžių išreikšti jums, ką aš... kaip aš vertinu kiekvieną iš jų. Ir mano malda, kad dangaus Dievas apščiau palaimintų jus. O dabar...

⁷ Ir mes, žinote, kaip bebūtų, negalime ir jums išsiųsti dovanų, atsakydami tuo pačiu, nes, žinote, aš tiesiog negalėčiau uždirbti tiek pinigų. Aš... aš uždirbu šimtą dolerių per savaitę, o turiu didelę šeimą ir apie dešimt milijonų draugų, ir neabejotinai būtų pakankamai sunku aplankyti juos visus. Bet mes... mes dėkingi jums už jūsų dėmesį. Ir esu tikras, kad jūs suprantate.

⁸ Taigi, nepamirškite šio... šio ateinančių Naujųjų Metų vakaro. O, aš pamenu patį pirmąjį Naujųjų Metų sutikimo vakarą, kuriamė buvau čia, šioje maldykloje. Nemanau, kad čia yra kas nors, kas tai pamena. Bet tai buvo tas vakaras, kai Viešpats išvadavo jūsų pastorių iš jam įprasto ceremoniškumo. Tad mes laukiame nuostabaus laiko.

⁹ O dabar, prieš tai, kai pasimelsime, norėčiau šį vakarą per-

skaityti Rašto pamokymą.

¹⁰ Ir aš kažkuria prasme šiandien diskutavau pats su savimi. Aš... aš pranešiau, kad, jei būsiu čia, kalbėsiu šį vakarą tema: „*Mes matėme Jo žvaigždę Rytuose ir atvykome pagarbinti Jį*“. Man tai pasirodė kažkur jau girdėta. Ir mūsų geras draugas, brolis Sotmanas, vienas iš bažnyčios turto globėjų, aš paklausiau jo, ir jis atsakė: „Aš turiu šį įrašą, broli Branhamai. Tu tai kažkur pamokslavai.“ Ir mūsų brangus draugas, brolis Leo Merceris, kuris daro įrašus, pasakė: „Taip, apie penkis kartus.“ Todėl aš... aš tai truputį pakeičiau. Ir vietoj to, kad pamokslaučiau „*Mes matėme Jo žvaigždę Rytuose*“, šį vakarą noriu kalbėti tema „*Įvyniotoji Dievo Dovana*“.

¹¹ O dabar perskaitysiu iš šventojo Mato Evangelijos 2-ojo skyriaus Rašto skaitymui, šventojo Mato 2-as skyrius:

Jėzui gimus Judėjos Betliejuje karaliaus Erodo dienomis, štai atkeliavo į Jeruzalę išminčiai iš Rytų ir klausinėjo:

„Kur yra gimęs žydu Karalius? Mes matėme Jo žvaigždę Rytuose ir atvykome pagarbinti Jį.“

Tai išgirdęs, karalius Erodas sunerimo, o su juo ir visa Jeruzalė.

Jis sukvietė visus tautos aukštuosius kunigus bei Rašto žinovus ir teiravosi, kur turėjęs gimti Kristus.

Tie jam atsakė: „Judėjos Betliejuje, nes taip pranašo parašyta:

„Ir tu, Judo žemės Betliejau, anaipol nesi mažiausias tarp Judo valdovų, nes iš tavęs išeis Valdovas, kuris ganys mano tautą – Izraelį.“

Tada Erodas, slapta pasikvietęs išminčius, sužinojo iš jų apie žvaigždės pasirodymo metą

ir, siųsdamas į Betliejų, tarė: „Keliaukite ir viską kruopščiai sužinokite apie kūdikį. Radę praneškite, praneškite man, kad ir aš nuvykęs Jį pagarbinčiau.“

Išklausę karaliaus, išminčiai leidosi kelionėn. Ir štai žvaigždė, kurią jie matė Rytuose, traukė pirma, kol sustojo ties ta vieta, kur buvo kūdikis.

Išvydę žvaigždę, jie labai džiaugėsi.

Įžengę į namus, rado kūdikį su motina Marija ir, parpuolę ant žemės, Jį pagarbino. Jie atidarė savo brangenybių dėžes ir davė Jam dovanų: aukso, smilkalų ir miros.

Sapne įspėti nebegrįžti pas Erodą, kitu keliu pasuko į savo kraštą.

12 Taigi, šį vakarą aš norėčiau paimti ištrauką iš čia, arba ne iš čia, bet iš tos pačios istorijos, šventojo Luko 2:7:

Ir ji pagimdė... pagimdė savo pirmagimį Sūnų, suvystė Jį vystyklais ir paguldė édziose, nes jiems nebuvo vietos užiegoje.

13 Dabar nulenkime savo galvas maldos žodžiui.

14 Šventasis ir gailestingasis Dieve, kuris davei mums didžiausią Dovaną, kokią tik yra matęs šis pasaulis – Viešpatį Jėzų Kristų, – šį vakarą mes nusizeminę ateiname prie Tave dėkodami, ir visa savo esybe iš visos širdies garbiname Tave už šią nuostabią Dovaną. Mes neturime nieko, ką mainais galėtume duoti. O Tu paprašei visai nedaug, tik: „Ateikite pas Mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti, ir Aš paimsiu jūsų naštas bei jūsų nuodėmes, ir išlaisvinsiu jus.“ O, kokie mainai. Taip galėjai padaryti tik Tu, mūsų Tėve. Ir mes dėkojame Tau, kad Tu tai padarei mūsų labui. Ir mes esame Tavo liudytojai šią valandą, kad Tu paėmei mūsų naštas bei nuodėmes, ir vietoj to davei mums džiaugsmą ir ramybę. Kokie mes dėkingi, Viešpatie, už šį vidinį krikščionio patyrimą – Kalėdas mūsų širdyse. Mes dėl to tokie laimingi. Taip džiaugiamės žinodami, kad gyvename paskutinėmis dienomis, kai vėl matome pasirodančius Jo artėjimo ženklus, kaip tai buvo anomis dienomis. Mes lenkiame savo širdis Tavo akivaizdoje. O nuosta-

bus Didingasis, tekaraliauja nevaržomai Tavo Dvasia mūsų širdyse, mūsų gyvenimuose, ir testiprina mus iš vidaus, kad mes galėtume būti Tavo tarnais šią didingą ir tamsią valandą, su kuria dabar susiduria pasaulis.

¹⁵ Mes pateikiame šį Tavo Žodžio skaitymą Tau, Viešpatie, tuo vienu tikslu, kad visa tai Šventoji Dvasia galėtų surinkti kartu į kontekstą, kurio pakaktų šiam vakarui kaip Kalėdinio pamokslu Tavo žmonėms, kurie laukia. Ir mes laukiame Tavęs. Viešpatie, apipjaustyk lūpas, kurios kalbės, ir ausis, kurios girdės. Ir suteik galią žodžiams, kurie bus kalbami, bei įdėk į juos Gyvybę, kad tai mums duotų geresnį Viešpaties Jėzaus pažinimą. Nes mes to prašome Jo Vardu. Amen.

¹⁶ Užsirašinėdamas daug Rašto vietų, kad jomis remčiausi, ir taip toliau, vakar aš nustebau, kai išgirdau, paėmiau laikraštį, kur ten yra... kaip komercijos pasaulis vadina „Kalėdų karštinė“, kad šiuo metu išleidžiama daugiau pinigų nei iki šiol buvo išleista per daugelį, daugelį metų, skaičiuojant nuo labai senų laikų. Ir kad minios žmonių susirinko į Jeruzalę, ir kaip ten įsivyravo trumpalaikė taika tarp arabų ir žydų, kad jie tarsi ir prislopino savo jausmus, leisdami piligrimams vėl ateiti į miestą šiuo Kalėdų metu.

¹⁷ Man dažnai kildavo klausimas: kodėl apskritai buvo pasirinktas šis miestas, Betliejus?

¹⁸ Kaip ta šeimyna giedėjo prieš keletą minučių, jaunuolis su savo žmona bei vaikais. Aš stebėjau, žiūrėdamas į mergaitę, kaip ji išlaiko ritmą su tuo... kažkokios rūšies styginiu, arfa, kuria ji grojo, ir kaip šis vaikutis tiesiog... dar tiktai vaikas, bet jau išlaiko ritmą su ta... skambindama ta arfa. Aš manau, kad tai vadinama arfa. Taigi, ir paskui aš...

¹⁹ Galvodamas apie Betliejų, ir kodėl taip įvyko, kad jis buvo pasirinktas būti karalių Karaliaus gimimo vieta... Ir, žinote, Betliejus yra maža gyvenvietė, labai mažas miestas. Aš dažnai klausdavau savęs, kodėl Dievas tam nepasirinko religingesnės vietos, tokiam didingam įvykiui, pavyzdžiui, Šilojaus. Šilojus buvo

pirmoji palap-... skrynios vieta, kur ji buvo pastatyta perėjus Jordaną. Arba Gilgalo, kito didžio religinio miesto, arba Siono ant kalno, dar vieno didžio religinio miesto; arba kad ir išdidžiosios sostinės Jeruzalės su visais jos išminčiais ir šventaisiais per visą laikotarpį. Kodėl Dievas nepasirinko Jeruzalės?

20 Kodėl Jis pasirinko Betliejų? Galbūt atrodė, tartum Jis galėjo išsirinkti kokią nors vietą, vieną iš didžiųjų prieglaudos miestų, kuris galėtų apginti Jo Sūnų tuo atveju, jei iškiltų kažkokių bėdų. Prieglaudos vietą kaip Ramot Gileadas, kuris buvo didžioji prieglauda, pastatyta tam, kad žmonės galėtų pabėgti į šias tvirtoves. Kadešas buvo kitas didelis prieglaudos miestas, Hebronas – dar vienas didelis prieglaudos miestas.

21 Kodėl Dievas pasirinko mažą Betliejų, nepasirinkdamas šių didžiųjų miestų? Jų vardai buvo žymesni ir turėjo daugiau dvasinės praeities.

22 Bet, žinote, Dievas viską daro savaip, tik Savo Paties būdu. Aš toks laimingas, kad Jis taip daro. Suprantate? Kartais Jis paima tai, kas neturi dvasinės praeities, arba neturi jokios praeities apskritai. Ir štai kodėl Jis yra Dievas. Jis gali paimti kažką, kas yra niekas, ir padaryti iš to kai ką. Ir štai kas daro Jį Dievu. Štai iš kur kyla mūsų meilė Jam. Štai kodėl Jis mums, vargšams žmonėms, tampa brangus – nes net ir su mumis, vargšais, neturinčiais jokios praeities, Dievas gali padaryti didžių dalykų, jei tik Jis gali mus kontroliuoti.

23 Jozuė, žinoma, buvo tas, kuris pervedė Izraelio vaikus ir padalijo žemę. Ir Judo giminei buvo duota ši dalis, kur yra Betliejus – šiaurinis Judo provincijos kampas, išsikišęs ruoželis kaip nedidelis pusiasalis. Ir šioje vietoje, šioje provincijoje, šioje didžiojoje provincijoje, šiaurinėje kviečių šalyje, buvo kviečių teritorija, kur jie sėdavo daugybę kviečių ir miežių.

24 Ir vienas iš Kalebo sūnų padėjo pamatus ir įkūrė šį miestą. Jo vardas buvo Salma, jis buvo vienas iš Kalebo sūnų. Jei norite tai susirasti... (Aš peršoku daug šių Rašto vietų, bet matau, kad

kai kurie broliai jas pasižymi.) 1-oje Kronikų 2:15, taip pat galite tai atrasti Mato 1:5, kur jie... jis padėjo pamatus ir įkūrė šį didį miestą, kuris tebuvo miestelis, bet jis yra didis dėl didžiųjų dalykų, kurie įvyko šiame mieste.

25 Kaip visada sakydavau: tai ne bažnyčia didi – didis yra Dievas bažnyčioje; ne kalnas yra didis ir šventas – didi yra Šventoji Dvasia, kuri buvo ant to kalno; ne žmogus yra šventas – tai Šventa Dvasia žmoguje.

26 Suprantate, štai koks buvo šis miestas. Jis buvo nedidukas, beveik visas slėnyje, ir nelabai patrauklus akiai. Jo gyventojų skaičius buvo mažas, ir šiandien vis dar toks pat. Bet taip buvo todėl, jog Dievas pasirinko jį, kad kažką padarytų. Štai kas man patinka: kažkas, ką Dievas pasirenka. Kol Dievas tai išsirinkęs, tol nesvarbu, kaip tai atrodo žmonėms.

27 Paleistuvė Rahaba, apie kurią mes visi žinome, buvo mergina, kurią pagonys tėvas ir motina privertė verstis prostitucija, išvarė ją gatvėn, kadangi ši buvo graži ir turėjo atnešti jiems pajamų iš prostitucijos... Ir vis dėlto, kažkur viduje ši amorali mergina, kuri vertėsi prostitucija... ji buvo girdėjusi, kad yra Dievas, kuris atsako į maldą. Ir atsiradus pirmai galimybei priimti tą Dievą arba kažką padaryti Jo labui, ji taip ir padarė. Ir Dievas pasigailėjo jos gyvybės, ir išgelbėjo jos tėvą ir motiną, bei jos šeimą. Ji įsimylėjo Izraelio kariuomenės generolą, kaip žinome iš istorijos, ir ištekėjo už šio generolo. O jų draugavimas prieš vestuves buvo nuostabus. Galiausiai jie apsisusto ir gyveno Betliejuje.

28 Ir per šį generolą ji davė pasauliui sūnų, kuris buvo... Tiesiog negaliu dabar prisiminti to generolo vardo. Mėginau. Galvojau, kad turiu čia jo vardą, bet pasirodo, kad ne. Aš turiu jos sūnaus vardą, bet tai buvo Rahabos sūnus nuo šio generolo. Jo vardas buvo Saliamonas. Ne Saliamonas, kuris pastatė šventyklą, Dovydo sūnus, bet kitas Saliamonas. Ir šis Saliamonas pagimdė sūnų, kurio vardas buvo Boozas. O Boozas, – o, mes visi susipažinę su ta nuostabia Boožo ir Rūtos istorija.

29 Taigi, matote, ši paleistuvė buvo pagonė, ir ji buvo mūsų Viešpaties Jėzaus tolima prosenelė. Ir taip pat kai... kai Boozas, jos anūkas, pasirodė ir vedė moabitę Rūtą, jis taip pat vedė pagonę, dėl ko ir Jėzus iš dalies tapo pagoniu, kalbant žemiškai. Paskui, kai jiems gimė jų vaikas, jo vardas buvo Obedas. O Obedas turėjo sūnų, kurio vardas buvo Jesė. O Jesė turėjo sūnų, vardu Dovydas. Visa tai įvyko mažame Betliejuje. Kas tai yra? Viešpaties Jėzaus linija, Jo kilmė, kurios didieji dvasiniai žmonės nepastebėjo, arba taip vadinami dvasiniai žmonės.

30 Ir tai įvyko ant tos pačios žemės, kur pranašas Samuelis patepė Dovydą Izraelio karaliumi, būtent ten, Betliejuje. O per Dovydą kilo didis Sūnus, „Dovydo Sūnus“, Sūnus, kuris gimė nedidelėse tvartoėdžiose šalia kalvos, vakarinėje miesto pusėje. Tai buvo ant tos kalvos, kur Dievo angelai giedojo savo pirmąją Kalėdų giesmę.

31 Žodis „Betliejus“ [*angl.* „Bethlehem“ – *Vert.*], išnagrinėkime jį: „Beth“ reiškia „namai“, „El“ reiškia „Dievas“, „El-ham“ reiškia „duona“ – „Dievo duonos namai“. Kaip tai tinkama, kad iš Betliejaus kiltų Gyvenimo Duona – „Dievo duonos namai“. O, tai nuostabi istorija.

32 Tai turėjo įvykti vos tik sutemus ir nusileidus saulei, žvaigždės turbūt buvo užgesusios ir šviesos nebebuvo apie dvi valandas, kai asiliukas vilko savo pavargusias kojytes anapus kalvos, į vakarus nuo Betliejaus, stebėdamas, kur deda savo mažas kanopas, kadangi jo krovinyš buvo labai vertingas. O Juozapas palengva vedėsi jį šalia, kadangi mažasis trio pradėjo kopti į kalvą, tiksliau, jau keliavo ištisą dieną, eidamas iš Nazareto. Ir ji turėjo jau tuoj pagimdyti, galbūt jau gerokai užtruks.

33 Bet visi dalykai buvo iš anksto nulemti Dievo, „kad mylintiems Jį viskas išeina į gera“. Tai buvo nulemta Dievo, kad tuo metu ten būtų beširdis karalius, kraugerys Erodas. Dievas žinojo tai. Dievas žinojo apie mokesčius, ir kaip ši žiauri valdžia neturės net minties apie gailėstingumą tai vargšei motinai, kuri jau ruošėsi po kelių dienų pagimdyti savo pirmagimį Sūnų. Bet jis įsakė, kad visi privalo vykti į savo gimtinę ir sumokėti mokesčius. Nesvarbu,

kokios ji būklės, ji bet kuriuo atveju privalėjo eiti. Dievas viską apie tai žinojo. Jis viską žinojo iš anksto. Ir Jis... Jis žino viską, suprantate, ir Jis daro, kad viskas išeitų į gera.

³⁴ Mažasis trio nesijaudino dėl to, kai kilo į kalvą. Galiausiai, sunkiai atsidusęs, asiliukas... Įsivaizduoju juos sustojant ant kalvos viršūnės, ant kurios jie užlipo iš vakarų pusės, atvykę iš Nazareto. Ir užkilę ant kalvos, kad pažvelgtų žemyn į slėnį, kur buvo mažasis Betliejus... Degė daug deglių. Daug žmonių susirinko iš visur nuo pat Galilėjos, kad ateitų į savo gimtinę Betliejų ir per provinciją būtų apmokestinti Romos valdžios. Nesvarbu, kokios būklės, jie turėjo eiti keliu – ligoniai ir skurdžiai, ir gulintys ligos patale, raupsuotieji, sergantys vėžiu, vargšai, raišieji, luošieji, aklieji. Visi privalėjo eiti, kadangi toks buvo valdžios įsakymas. Ir už viso to buvo Erodas, ir taip turėjo būti padaryta.

³⁵ Ir kai mūsų mažoji kompanija sustojo ant kalvos viršūnės, ten turėjo būti didelė uola. Ir aš įsivaizduoju, kaip Juozapas švelniai paima ją ant rankų ir nukelia nuo to asiliuko, ir... ir pasodina ją ant uolos krašto. O asiliukas atsidūsta, gaudydamas kvapą. Ir kaip paskui Juozapas paėina keletą žingsnių į priekį, pažvelgia į mažąjį Betliejų, ir mato gatves, pilnas žmonių, ir gaudesį, deglus, degančius gatvėse, ir šauksmus žmonių, kurie gulėjo ant vejų ir kiemuose, ir net už miesto vartų ribų. Turėjo būti panašus vaizdas.

³⁶ Juozapas turėjo pasakyti kažką tokio: „Marija, brangioji, tik pagalvok, kaip tik už miesto, šiaurinėje pusėje, štai ten moabitė Rūta rinko varpas Boožo laukuose. Štai ten, kaip tik už to kalno, Dovydas su savo mėtykle prispaudė liūtą prie žemės ir išplėšė avių iš jo nasrų. Turbūt čia stovėjo Jozuė su savo blizgančiu kardu, bebaimis mūsų tautos karys, ir padalino žemę bei davė šį paveldą Judo giminei, kurios linijai, mieloji, mes priklausome.“ Ir kitus dalykus, kaip jis turėjo aiškinti jai, kas vyko.

³⁷ Ir paskui, negirdėdamas jokio garso sau už nugaros, jis turbūt atsigrėžė pažvelgti, pažiūrėti, ar ji vis dar sėdi ant uolos. Ir kai atsisuko bei pamatė jos dailų veidą, nukreiptą į dangų, jis nieko nebeklausė, kadangi žvaigždės atspindys buvo matyti jos akyse.

Jis žinojo, kad ji į kažką žiūri.

38 Ir ši pažvelgė į jį ir paklausė: „Juozapai, ar tu pastebėjai štai ten spindinčią žvaigždę?“

39 Ir kai jis pažvelgė nustebeęs, atsakė: „Aš nebuvo pastebėjęs Jos anksčiau, brangioji.“

40 „Na, ji seka mus beveik nuo saulėlydžio. Aš stebėjau ją. Tai turi kažką reikšti, nes mane apėmęs kuo nuostabiausias jausmas.“

41 Žinote, kartais Dievas daro tokių dalykų savo žmonėms, parodo mums šviesą arba kažką nepaprasto, kad žinotume, jog Jis yra šalia ir Jis pasiruošęs padėti. Ir neturi reikšmės, ką pasaulis sakytų ar darytų, Jis vis tiek ten, ir viskas bus gerai. Jis tiesiog paliudija tai per Šventąją Dvasią, kad mes galėtume pajauti Tai.

42 Ir Juozapas galėjo pasakyti kažką panašaus: „Marija, žinai, ką? Per visą savo gyvenimą, kai tapau valdomas Romos valdžios, nebuvo toks laimingas; iki šiol dar nesu buvęs toks laimingas, koks esu dabar, ir pats nežinau, kodėl. Atrodo, lyg šią naktį šventumas būtų apgaubęs šį miestelį, kuriame mes bastėmės būdami berniukais ir mergaitėmis dar paauglystės ir mokyklos laikais.“

43 Keliu į Rytus, už šimtų mylių nuo ten, jau keliavo išminčiai iš Rytų šalies. Jie pamatė Jo žvaigždę, ir ėjo pagarbinti mažo Dievo Dovanos Siuntinio, kurį Jis siuntė pasauliui.

44 Visai netrukus pasaulis priims savo didžiausią Dovaną, kokią tik buvo gavęs – mažą įvyniotą Siuntinį, pirmąjį Kalėdų Siuntinuką, koks tik buvo kada nors įvyniotas visame pasaulyje, įvyniotas Dievo.

Norėčiau pertraukti savo mintį ir pasakyti štai ką. Didinčiausias dalykas, koks tik buvo įvyniotas į žmogišką kūną, buvo įvyniotas į Tai. Pats Dievas įvyniojo Save į Kalėdinį Siuntinį ir nusiuntė pasauliui.

45 Kodėl jie atsisakė Jo? Kodėl jie nesugebėjo Jo pamatyti? Kodėl jie atmetė Jį? Kodėl jie nepanoro Jo? Dėl tos pačios priežasties, dėl kurios nenori Jo ir šiandien. Tai nebuvo jiems įteikta įprastu būdu, kaip jie pratę, kad būtų įteikiamos dovanos. Štai

kodėl Jis vis dar atmetamas ir šiandien, kadangi Jis neįteikiamas pagal tą paprotį, pagal kurį jie įpratę gauti dovanas.

⁴⁶ Bet Dievas įvyniojo Savo paties Ryšulį. Jis turėjo teisę taip pasielgti. Jis yra Tas, kuris Jį duoda. Jis turi teisę įvynioti Jį tokiu būdu, koku tik nori. Visai nesvarbu, kaip tai yra, Jis turi teisę taip padaryti, kadangi Jis yra Tas, kuris dovanuoja Dovaną.

⁴⁷ Kitas dalykas, kita priežastis buvo ta, kad jiems nebuvo įprasta priimti Jį, šitaip įvyniotą. Jie tikėjosi kažko, būsimos Dovanos, kuri nusileistų kovos vežimais, su angelų palyda, vadeliojančia ugninius žirgus. Bet kai Jis atėjo kaip mažas kūdikis, gimęs ėdžiose, kaip gi jie menkai žinojo, kad Raštas sako: „Aš duosiu šiam pasauliui superženklą.“

⁴⁸ Vieną dieną jie paprašė ženklą. Jis atsakė: „Aš jums duosiu jį. Tai bus superženklas. Tai bus ženklas, kuris tęsis per visus amžius. Mergelė taps nėščia ir pagimdys Vaiką, Sūnų, ir pavadins Jį Emanueliu. Tai superženklas. Tai Dovana, kurią Aš duosiu.“ Bet Ji neatėjo tokiu būdu, koku jie tikėjosi, ir jie atmetė Ją.

⁴⁹ Taip yra ir šį vakarą, mano broli! Dievo Dovana neatėjo taip, kaip žmonės norėjo, ir todėl jie atmetė Ją. Jie nenori Jos. Jie nori, kad Ji būtų įvyniota į kažką mielą akiai, taip, kaip patys norėtų įvynioti. Jie nori ant Jos blizgučių. Nori kažko, kas žydėtų, kažko, kas skleistų aromata, kažko, kas blizgėtų, kažko pirmarūšio. Bet Dievas Jos nesiunčia visą laiką štai taip! Jis siunčia Ją jėgoje, tokiu būdu, koku nori Ją atsiųsti.

⁵⁰ Kitas dalykas – Ji buvo pateikta per vargšus. Marija ir Morta, arba tiksliau, Morta, ar... Marija ir Juozapas buvo labai neturtingi žmonės. Jie buvo valstiečiai. Ir kadangi Ji buvo duota per vargšus, jie nepanoro Jos.

⁵¹ Taip yra ir šiandien. Kai ši didi bažnyčios Dovana, Šventoji Dvasia, krito ant vargšų ir nusižeminusių, turtingieji nepanoro Jos. Jie nenorėjo nusižeminti. Jie norėjo Jos kaip kažko pirmarūšio, bet nenorėjo taip, kaip Dievas Ją siuntė. Daugelis žmonių nori gauti Šventąją Dvasią, bet... bet gauti Ją taip, kaip patys to nori.

Bet, o, aš toks laimingas, kad jūs negalite taip daryti. Jūs turite gauti taip, kaip Dievas Ją siunčia jums, ir nusižeminti, kad Ją priimtumėte.

⁵² Ji nebuvo įvyniota į puošnius audinius. Ji buvo įvyniota į vystyklus. Kiek žinau, iš tikrųjų medžiaga, į kurią Jėzus buvo suvystytas, pats Kristus, buvo nuimtas nuo jaučio nugaros jungo skuduras, kuris kabojo tvarte. Jis buvo įvyniotas į... Vystyklai buvo... kur jie uždeda... į skudurą, kuris apvyniojamas aplink jaučio jungą, kad apsaugotų jį nuo pūslių pritrinimo, jam velkant. Jie... jie neturėjo Jam drabužių. Ir jie... O, kai apie tai pagalvoju, man plyšta širdis: nebuvo drabužių Emanueliui, dangaus ir žemės Kūrėjui. Nebuvo drabužių Jį aprengti, ir teko įvynioti į jaučio kaklo pratrintą skarmalą. O, koks superženklas.

⁵³ Tai turėjo iš tiesų pritraukti žmones. Mažasis Jehova, verkiantis kaip kūdikis, Dievas, tapęs kūnu Ryšulyje. Dievas, kuris gaubė visą erdvę ir laiką, kuris buvo prieš atsirandant pasauliui ar žvaigždei, ar molekulei, įvyniojo Save į Ryšulėlį ir buvo paguldytas ėdžiose, tvarte, kur galvijų ir avių mėšlas, ir visa kita visame tvarte, tose mažutėse ėdžiose, ant šiaudų ar šieno. Ten gulėjo Jehova, verkdamas kaip kūdikis. Ar galite tai įsivaizduoti?

⁵⁴ Ką gi, turtuoliai nenorėjo nieko panašaus. Tai būtų paniekinę jų pačių mintis – viskas taip nuolanku. Ir buvo duota per mergelę, valstietę, kuri savo apylinkėje buvo laikoma fanatike, ir per dailidę, kuris turbūt tik abėcėlę ir težinojo. Ir kaip gi jie galėjo pagimdyti kažką, kas žavėtų ar patenkintų išymiųjų akis? Kaip gi jie galėjo pagimdyti kažką, kas patiktų arba patenkintų turtinigus ir išdidžius žmones, arba tų dienų denominacijas? Jie buvo kategoriškai atmesti.

⁵⁵ Ne tik aną dieną, bet taip pat ir šiandien – jie tai kategoriškai atmeta! Tai neatėjo įvyniota taip, kaip jie nori. Jie nori atsisakyti To, sakydami: „To visai nereikia.“ Todėl turtingieji ir denominacijos nepriima tos Dovanos. Jie neturėjo su Ja nieko bendro. Kodėl? Kodėl jie taip padarė? Ji nebuvo įvyniota į jų tikėjimo mokymų papročius. Štai kodėl šiandien jie nenori Dievo Dovanos.

Šios Jungtinės Valstijos nenori Dievo. Šios bažnyčios nenori Dievo. Jos nori Kalėdų Senių. Nori kažko blizgančio ir raudonų spalvų, ir... ir... ir... ir ryškių, blizgių dalykų. Jie atmeta Jėzaus Kristaus jėgos ir prisikėlimo Evangelijos Tiesą. To neįvyniosi į jų religijos mokymus. Jūs negalite įvynioti Kristaus į religijos mokymą.

⁵⁶ Aš klausiausi šį rytą, kai anksti važiauvau pas mamą, įsijungęs radiją, ir bažnyčia citavo ar kalbėjo, kas vadinama Apaštalų tikėjimo mokymu. Nėra tokio dalyko.

⁵⁷ Vienintelis žinomas tikėjimo mokymas, kurį apaštalai apskritai turėjo, yra randamas Apaštalų darbų 2:38: „Atgailaukite, ir kiekvienas tepasikrikštija Jėzaus Kristaus Vardu, kad būtų atleistos jūsų nuodėmės, ir jūs gausite Šventosios Dvasios dovaną.“ Apskritai Biblijoje aš mačiau, kad jie naudojo tik šį vienintelį tikėjimo mokymą.

⁵⁸ Šis kitas yra žmogaus susikurtas tikėjimo mokymas. Ir jūs negalite įvynioti Kristaus į presbiterionų tikėjimo mokymą, ar į baptistų tikėjimo mokymą, ar į katalikų tikėjimo mokymą, ar į sekmininkų tikėjimo mokymą. Vienintelis dalykas, į ką Kristus bus įvyniotas, yra jūsų širdis, ne jūsų tikėjimo mokymai. Jam reikia jūsų širdies. Ten Jis turi valdymo bokštą, kur Jam patinka dirbti su jumis, atvesti jus į Amžinąjį Gyvenimą. Jis tiesiog nepriims, ir jūs negalite įvynioti Jo į tikėjimo mokymus. Negalėjote tuomet, negalite ir dabar – jūs niekada nesugebėsite to padaryti.

⁵⁹ Taigi, jie negalėjo Jos priimti, kadangi daugiau galvojo apie savo tikėjimo mokymus nei apie Dovaną.

⁶⁰ Tas pats ir šiandien. Žmonės negali priimti kalbėjimo kalbomis į savo bažnyčią – tai sugriautų jų tikėjimo mokymą. Jie negali priimti Dieviškojo išgydymo, krikšto Šventąja Dvasia ir tokių didžiųjų evangelinių Biblijos mokymų, apaštališkų tiesų. Kodėl? Nes jų tikėjimo mokymas smerkia tai. O, kaip kvaila paimti popierių, į kurį buvo įvyniotas Siuntinys, o Dovaną išmesti. Kaip kvailys: jis paėmė dėžutę ir priėmė ją, o dovaną išmetė lauk. Štai kokia šiandien bažnyčia ir kaip daro žmonės – jie pamiršta, kad Dievo

Dovana yra Amžinasis Gyvenimas per Jėzų Kristų. Šiandien Jis atstumiamas taip pat dažnai, kaip kad buvo ir tuomet. Šią Kalėdų naktį Jis atstumiamas taip pat dažnai, kaip buvo ir pirmą Kalėdų naktį. Jiems tai netinka, kadangi neatitinka jų tikėjimo mokymų. Ir per visus amžius buvo tas pats.

⁶¹ Nenuostabu, kad Jam neatsirado vietos užėjoje. Ne, nebuvo teisingai įvyniotas. Nebuvo įvyniotas į pirmarūšį popierių. Tai buvo įvyniota kaip Dovana, Dovana nuo Dievo, siūsta nuo Dievo – Dievo, apie kurį jie nieko nežinojo. Jie teigė, kad žino, ir teigė, kad laukia Jo. Bet Jis neatėjo tokiu būdu, kaip jie manė Jį ateisiant pagal jų tikėjimo mokymus, ir jie negalėjo priimti Dievo Dovanos. Jis buvo kitaip įvyniotas. Jis buvo įvyniotas kaip kūdikis. Jis gimė ėdžiose. Jis kilo iš vargšų žmonių. Jis kilo iš sauželės fanatikų, todėl kaip jie galėjo priimti kažką panašaus? Nenuostabu, kad Jam neatsirado vietos užėjoje.

⁶² Jam iki šiol nėra vietos bažnyčiose. Jos išstūmė Jį. Jie tuo netiki. Jie sakys: „Šalin su tokiu dalyku. Tai fanatizmas. Mes nenorime su tuo turėti nieko bendro. Tai prieš mūsų tėvų mokymus, prieš šios bažnyčios mokymus, prieš mūsų protėvių tikėjimo mokymus.“ Todėl Kristus šiandien lygiai taip pat atstumtas kaip buvo ir tuomet. Ši vakarą nėra vietos mūsų gerosse bažnyčiose, mūsų didelėse bažnyčiose, mūsų gražiose bažnyčiose. Šiandien mūsų religiniame rate nėra vietos Šventosios Dvasios susirinkimui. Jie to nenori! Tai sumenkina juos šalies visuomenės sluoksnių akyse. Tai sumenkina juos, pagalvojus, kad jie turėtų nusižeminti ir ateiti prie altoriaus verkdami ir likti ten, kol bus pripildyti jėga iš aukštybių, kad pakiltų iš ten turėdami gyvenimo naujumą; kad moterys turėtų auginti plaukus ir elgtis, kaip pridera moterims; kad vyrai turėtų išmesti savo cigaretes ir baigti savo girtuokliavimus, bei teisingai elgtis su šeima. To jiems per daug, todėl jie laikosi savo bažnyčios tikėjimo mokymo vietoj to, kad priimtų Dievo Dovaną, Kalėdinę Dievo Dovaną.

⁶³ Jie geriau turės tikėjimo mokymą nei Dovaną. Jiems geriau turėti popierių nei Dovaną. Jie nori popieriaus, žinoma, kažko,

kas visas nusėtas blizgučiais, dėl ko gali daug patriukšmauti. Bet tikrosios Dovanos, kuri yra viduje, jie nenori.

⁶⁴ Suprantate, tuomet Jis buvo įvyniotas į purviną audeklą, vystyklus. Ir šiandien Jis įvyniotas į tą patį, ką jie vadina šventuoliu, fanatizmu, saujele eretikų. Tai įvyniota į vystyklus, ir pasaulis to nenori. O, aš toks laimingas, galėdamas pakelti tą drobę ir pažiūrėti, kas guli po ja: Amžinasis Gyvenimas, Dievas, tapęs Kūnu ir gyvenęs tarp mūsų.

⁶⁵ Ne, jie nenorėjo Jo. Tai trukdė jų tikėjimo grupėms. O priėmus šiandien, tai trukdytų jiems.

⁶⁶ O, jei kas nors pakiltų bažnyčioje ir pradėtų šaukti ir šlovinti Dievą, ar kažkas pasakytų „Amen“, kaip kad šių tarnautojų grupė čia ar kažkas kitas, arba auditorijoje, tvarkos prižiūrėtojas greitai palydėtų juos link durų. Ir jeigu jūsų vardas buvo knygoje, tai jis greitai būtų išbrauktas. Suprantate, Dievas neturi progos.

⁶⁷ Jeigu prezidentu išrinktas Kenedis aplankytų šį miestą, čia plevėsuotų vėliavos, ir būtų leidžiami blizgučiai, ir... ir būtų ištiesti kilimai, ir... ir toks priėmimas, kokio nebuvote matę. Na, viskas gerai, jeigu jie nori taip daryti. Jis yra išrinktas Jungtinių Valstijų prezidentas, bet jeigu jis atvyktų, jie... jie padarytų visa tai ir pasveikintų jį kuo nuostabiausiai, ir galvotų, kad jis nusižemino atvykdamas į tokį mažą miestelį kaip Džefersonvilis, Indiana, kai Niujorkas ir didieji miestai visur kviečia jį bent akimirkai, kad pakalbėtų su juo. Jeigu jis atvyktų į Džefersonvilį, į vargšą miestą kaip mūsų, kaip jie išsipuoštų. Ir jie padarytų viską ir... ir išpuoštų gatves ir... ir padarytų viską, kad pasveikintų jį. Visa tai yra gerai, jeigu esate politikas. Viskas teisingai.

⁶⁸ Bet Jėzus gali ateiti Savo jėgos prisikėlimo forma, gali ateiti Šventojoje Dvasioje, gali rodyti ženklus ir stebuklus, ir kiekvienas laikraštis kritikuos tai. Žmonės vadins juos šventuoliais. Jie sakys: „Žmonės išprotėjo.“ Nenuostabu, kad ant atominės bombos užrašytas mūsų vardas. Atstumtas gailestingumas, be teismo nieko nebeliko. O, jie nepriims to. Nepriėmė tada, nepriims ir dabar.

69 Kodėl jie to nepadarė? Tik noriu paklausti, kodėl jie nedavė ir nepriėmė Dievo Kalėdų Dovanos? Kodėl jie to nepadarė? Jei tai tebūtų dovana, į kurią jie būtų galėję pažiūrėti ir tai būtų atitikę jų visuomenę, viskas būtų buvę gerai.

70 Jei mūsų... Jei šis Šventosios Dvasios tikėjimas šiandien atitektų žmonių visuomenę, jie priimtų tai. Bet kodėl tuomet jie to nepriėmė? Kadangi daugiau galvojo apie savo visuomenę nei apie Kristų! Tai tiesa.

Jūs pasakysite: „Tu kalbi baisiai griežtai apie Jį.“

71 Aš Jį užstoju. Jis yra mano Viešpats. Aš turiu... Aš... aš... aš esu Jo tarnas. Aš turiu teisę išrėžti į akis prieštaravimus tam, kas nedora. Teisingai. Ir krikščionys tiki tuo ir žino tai, ir priima, ir žino, kad tai Tiesa.

72 Dėl kokios priežasties jie nepriėmė šio įvynioto Siuntinio? Jie žinojo, kas buvo Jo viduje, ir nenorėjo To.

73 Štai dėl kokios priežasties šiandien bažnyčios ir žmonės, valdžios ir šalys nenori priimti Dievo Kalėdų Dovanos, kadangi žino, kas Joje yra. Jie to nenori. Tai pakeis moterų elgesį. Tai pakeis vyrų elgesį. Jūs turėsite kęsti fanatiko vardą. Jūs turėsite žengti keliu su nedaugeliu Viešpaties paniekintųjų. Jūs turėsite apvalyti savo gyvenimą. Jūs turėsite pabaigti savo niekšybes. Jūs turėsite liautis elgtis neteisingai, apgaudinėti, vogti, meluoti, paleistuvauti. Turėsite liautis visa tai daryti. O žmonės to nenori. Nors jie ir žino, kad tai teisinga, bet to nenori. Tai atneša jiems per daug Tiesos. Tai atidengia jų nuodėmes, todėl jie to nenori, nenori su tuo turėti nieko bendro. „Laikykitės atokiau nuo to.“

74 Štai kaip buvo tomis dienomis. Jie žinojo, kas buvo į Ją įvyniota, todėl pasakė: „Šalin nuo to.“

75 Jie to nenori. Tas pats ir šiandien, niekada to nenorėjo. Ir šiandien jie nenori Šventosios Dvasios, kadangi žino, kas į Ją įvyniota. Jie gali stebėti, kaip žmogus priima Šventąją Dvasią. Jie stovi ten ir mato, kaip ta moteris, galbūt puolusi kiek beįmanoma žemai, kad net šunys vargu ar į ją žiūri, mato tą moterį, pakylan-

čią nuo altoriaus kaip naują žmogų, mato tą moterį, apvalančią savo gyvenimą, išeinančią ir besielgiančią kaip dama. Mato tą, kuris laksto į bridžo vakarėlius, surūko keturis ar penkis pakelius cigarečių per dieną, tamposi po smukles, nuolat girtas. Ir jie žino, kad jei tik jie priims šią Dievo Dovaną, kuri įvyniota į Ryšulį, pavadintą Jėzumi Kristumi, tai sugadins kiekvieną jų pasaulietišku malonumų dalelę, nes Jis nepakės to. Jis kažką padaro žmonėms, Jis pakeičia juos. Žmonės nenori būti pakeisti. Jiems geriau: „Palik mane ramybėje.“

⁷⁶ Tai primena man vieną demonų apsėstą vyrą, kai Jėzus atėjo į Gadarą, ir ten buvo vyras, kuriame buvo du tūkstančiai demonų, ir jie pasakė: „Ko tau... Ko Tau iš mūsų reikia? Ko čia atėjai? Palik mūsų šalį, mums čia Tavęs nereikia.“ Jie norėjo, kad juos paliktų ramybėje. Žmonės namuose geriau jautėsi su demonais nei su Jėzumi, todėl jie pasakė: „Palik mūsų šalį, mums čia Tavęs nereikia.“

⁷⁷ Vargšas legionas, jis buvo vienintelis, kuris norėjo pagalbos. Jis visuomet ateina pas tuos, kuriems Jo trūksta. Jis ateina pas tuos, kuriems Jo reikia. Todėl jis buvo vienintelis, kuriam buvo suteikta pagalba. Aš dažnai pagalvoju: kai aš pateksiu į dangų, noriu pamatyti, kiek... ar kiaulių augintojai Gadaroje pamatė jo liudijimo svarbą. Jei tai jiems kainavo kiaulių bandą, jie nebepanoro jokio prabudimo.

⁷⁸ Jei tai žmonėms kažką kainuoja, jie nebenori su tuo turėti nieko bendro. Tas pats ir šiandien. Jei tai jums kainuos kortų vakarėlius, šlovės akimirkas, cigarus, nešvankius juokus, visus purvus ir pasaulio dalykus... Priežastis, kodėl jie to nenori, yra ta, kad tai jiems kažką kainuos – jūsų žymų vardą visuomenėje ir visą su tuo susijusį blizgesį.

⁷⁹ Bet tai duos jums vardą, įrašytą į Avinėlio Gyvenimo knygą, kuris niekada neišdils. Taip kad jūs turite pasirinkti, jūs esate laisvos valios atstovas. O, priimkite Dievo Kalėdų Dovaną – tokia mano... mano malda už jus.

80 Taip, jie nenori Jo, kadangi Jis kažką padarytų su jais. Arba valdžia, valdžia nepanoro Jo. Erodui nereikėjo Jo. Jokiu būdu. Kodėl? Jis būtų pakeitęs jo programą.

81 Ir valdžia nenori Jo šiandien. Mes turėtume būti krikščionių tauta.

82 Nagi, JT nenori Jo. Jie priims bet kokią idėją pasaulyje, išskyrus Jo, jie niekada nepasiūlys melstis. Nebūna maldų per jų posėdžius. Jie tiesiog eina ten ir „žmogus žmogui vilkas“, kaip yra toks senas gatvės posakis. Jiems nereikia Kristaus. Jie turėtų pakeisti savo programas, todėl jiems nereikia Jo. Jiems nereikėjo Jo tada, nereikia ir dabar.

83 Bažnyčioms Jo nereikėjo, kadangi Jis nesutiko su jų tikėjimo mokymais. Jis sakė jiems, kas jie tokie, sakydamas: „Jūs angių išperos, jūs nubalintos sienos.“ Jis juos vadino visaip, kaip tik įmanoma. Pasakė senajam Erodui, sakė: „Eikite, pasakykite tai lapei.“ O kas gali būti bjauresnio už lapę? Kas yra šlykštesnio ir bjauresnio už purviną lapę? Jėzus pasakė: „Štai kas jis yra.“ Taip kad Jis... Jis... Jis juodą vadino juodu, o baltą – baltu. Jis... Jis... Jis tai, kas neteisinga, vadino neteisingu, o kas teisinga – teisingu. Todėl jiems nereikėjo to.

84 Bažnyčioms šiandien nereikia pastoriaus, pripildyto Šventąja Dvasia, kuris kunkuliuotų dėl tų dalykų ir sakytų jums, kas teisinga, o kas ne. Jiems to nereikia. Jie tuoj pat išmestų jį. Diakonų taryba susirinktų kartu ir išvytų jį, išsirinktų kitą, kuris kalbėtų apie jų tikėjimo mokymus.

85 Broli, aš nežinau kito mokymo, išskyrus Kristų, kito įstatymo, išskyrus meilę, ir kitos knygos, išskyrus Bibliją! Štai ko mums reikia. Štai ko reikia bažnyčioms.

86 Bet žmonėms to nereikia. Todėl jie taip įvyniojo bažnyčią į šias denominacijas, kad galima surinkti turto globėjų tarybą ar diakonų tarybą ir pasukti gerąjį pastorių bet kuriuo keliu, kaip tik jie nori. Bet jie negali pasukti Dievo, tai neabejotina – Dievas ir lieka Dievu. Jie nepriims Jo svetingai. Jie svetingi savo...

savo draugams ir savo politikams, ir taip toliau, bet jie nesvetingi Kristui.

⁸⁷ Jie geriau bet kuriuo metu turės Kalėdų Senį. Pasaulis užvaldytas, Kalėdų Senis viską užvaldė. Na, žinote, maži vaikai net nebežino, ką reiškia Kalėdos.

⁸⁸ Jie nežino, ką reiškia Velykos. Tai... tai Velykų kiškutis, kažkokie triušiai ar mažučiai geltoni viščiukai, ar kažkas. Ką Dievas, pats Prisikėlimas, turi bendro su viščiuku, bjauriausiu esamu paukščiu? Kas yra purvinesnis už viščiuką? Ir jie... jie tai padeda ten, kad užimtų Kristaus vietą.

⁸⁹ Koks yra didesnis mitas už Kalėdų Senį? Niekada nebuvo tokio dalyko. Pasakodami vaikams melą, jūs būsite atsakingi už tai tą teismo dieną.

⁹⁰ Nenuostabu, kad žmonės nežino, ką daryti. Jie... Jie... Jie tiesiog nenori tikrų dalykų. Jie priims bet koki pakaitalą, bet jiems nereikia tikrų dalykų. Jiems nereikia Dievo dovanų. O, nieko sau. Žinoma. Jiems nereikia Jėzaus, štai kaip.

⁹¹ Aš užsirašiau čia vieną priežastį, kodėl jiems nereikėjo Jo: kadangi, įėjęs į jų šventyklą ir atradęs visą tą nešvarą šventykloje, Jis išvirtė stalus ir išvarė pinigų keitėjus. Jis ją išvalė!

⁹² Ir jei tik jie leistų Šventajai Dvasiai įeiti į vieną iš šių didelių bažnyčių apylinkėse, Ji apvalytų ją! Todėl jie negali Jos priimti. Suprantate? Tuomet baigtusi jų lošimai kortomis, baigtusi jų rokenrolo vakarėliai, nuotraukų publikavimas laikraščiuose, kaip kokių dabitų, kaip čia padarė metodistų pamokslininkas Hovardo parke, Klarksvilyje. Čia yra brolis (kuris čia dabar sėdi), na ir davė jis jam garo.

⁹³ Bet kuris vyras, Dievo tarnas, publikuojantis savo nuotrauką laikraštyje, rengia dabitų vakarėlį pačioje bažnyčioje. Jei Džonas Veslis tai sužinotų, apsverstų kape. Kodėl? Jie atmetė Kristų, kurį pažinojo Džonas Veslis (teisingai) ir priėmė dabitą. Jie turi dabitų religiją. Jie turi dabitas vaikus, dabitą tėtį, dabitą mamą, dabitą prezidentą, ir taip galima tęsti, tiesiog be galo, be krašto.

O, kokia gėda! Kodėl? Jie atstūmė tikrovę.

⁹⁴ Dievas pasakė, kad pasiųs jiems stiprų paklydimą, kad jie tikėtų melu ir per tai būtų pasmerkti. Dievas pasakė, kad taip padarys. Atstumiate tai, kas teisinga – privalote priimti tai, kas neteisinga. Kito kelio nėra. Atsisakote eiti į dešinę, tuomet privalote eiti į kairę, eiti kažkokia kita kryptimi nei į dešinę. Taigi jūs negalite tuo pačiu metu eiti ir teisingai, ir klaidingai. Kuomet jie atsisakė Šventosios Dvasios, jie atsisakė Kristaus, atsisakė Dievo programos, atsisakė pasiuntinio, atsisakė visko. Todėl jie palikti savo nuodėmėse. Jiems be teismo nieko nebelieka. Teisingai, broli Benai. Būtent taip. Jie atstūmė... jie atstūmė Kristų, atstūmė Jo programą, atstūmė Jo Dvasią. Jis penkiasdešimt metų stengėsi, kad Šventoji Dvasia galėtų nužengti Amerikoje. Per penkiasdešimt metų jie nepriėmė Jos. Ir ši vakarą yra juodžiau ir tamsiau nei bet kada iki šiol.

⁹⁵ Ir net ant tų, ant kurių Ji nužengė pradžioje, jų vaikai tai organizavo ir padarė iš to denominaciją bei nuvedė į organizacijas, kol jie atstūmė patį Dievą, kurį priėmė jų tėvai. Jie teigia esą sekmininkai. O! Ne, kiaulė netaps kumele, jei gyvens arklidėje. Ne, iš tikrųjų, lygiai taip pat nepaversi krikščioniu žmogaus, priklausančio sekmininkų bažnyčiai, baptistams, presbiterionams ir visiems kitiems. Jis vis tiek nusidėjėlis, kol neatsivertė. O kai atsiverčia, jis yra gimęs iš naujo nuo Dievo Dvasios ir yra pakeistas. Ir jis priima Kristų, ir Šventoji Dvasia įeina ir padaro jį nauja būtybe, nauju kūrinium.

⁹⁶ Tuomet... Jie atstūmė Jį tuomet. Jie atstumia Jį dabar. Jis išvartytų jų pinigų stalus. Jis išvartytų jų turto globėjų tarybos stalus, jų pastoriaus tarybos stalus. Jie... jie negalėtų, Jiems kaip reikiant kliūtų ir už stalus, ir už tarybas. O, kokios būtų permainos, jei šiandien Jis įeitų į bažnyčias. Bet Jis negali patekti vidun.

⁹⁷ Praeitą vakarą mes pamatėme Jį šiame bažnyčios periode už Jo paties bažnyčios durų, stovintį prie durų, beldžiantį, mėginantį vėl įeiti. Gailestingasis Tėvas po to, kai buvo išspirtas Savo pa-

ties žmonių, mėgina vėl sugrįžti į Savo bažnyčią. Jis pasakė: „Aš esu Tas, kuris vaikščioja tarp septynių aukso žibintuvų.“ Ir pasakutiniojo bažnyčios periodo metu Jis buvo išorėje. Jie išspyrė Jį! Kurioje vietoje? Šiame Laodikėjos periode. Vėl stovi, [brolis Branhamas beldžia į sakyklą – Red.] mėgina vėl sugrįžti prie Savo Paties durų, į Savo Paties bažnyčią. Koks jaudinantis dalykas. Vienas iš labiausiai jaudinančių vaizdų, kurie pavaizduoti Biblijoje, yra šis antras Apreiškimų skyrius, tiksliau, trečias. Kaip taip atsitiko, kad Kristus, pašalintas...

⁹⁸ Yra dar vienas jaudinantis dalykas. Aš manau, kad vieni iš labiausiai jaudinančių Žodžių, kuriuos tik yra pasakęs Jėzus, yra šie: „Tėve, Aš pašventinu Save, kad ir jie būtų pašventinti.“ Kitais žodžiais tariant, Jis turėjo teisę, Jis buvo žmogus. Jis turėjo teisę turėti namus. Jis turėjo teisę turėti šeimą. Jis buvo žmogus, toks pat žmogus kaip jūs ar aš, tokia pat žmogiškoji būtybė su visomis subrendusio vyro savybėmis kaip ir mes. Jis turėjo teisę į visa tai. Bet Jis treniravo dvylika vyrų, kurie turėjo paskleisti Evangeliją visam pasauliui, todėl Jis pašventino Save jų labui. „Aš pašventinu Save dėl jų“, – Dievo Dovana, išliko pasišventęs.

⁹⁹ O, Dievo dovanos – jūs, žmonės, kurie teigiate gavę Jo Dvasią, išlikite pasišventę. Taip. Laikykitės toliau nuo pasaulio dalykų. Būkite pašventinti. O...

¹⁰⁰ Kas žinojo, kas buvo Dovanos Ryšulyje? Ar kas nors buvo išsiaiškinęs, kas Jo viduje? Aš toks laimingas, kad buvo. Kas tai žinojo? Tai buvo paslėptas Dalykas, atmetas Akmuo, bet buvo kažkas, kas išsiaiškino, kas viduje. Aš toks laimingas.

¹⁰¹ Man patinka suieškoti dalykus. O jums? Man patinka iškasti grynuolius ir šlifuoti juos, kad pamatyčiau, kas... kas juose, padėti juos prieš Geigerio skaitiklį.

¹⁰² Jis taip pat buvo pastatytas prieš Geigerio skaitiklį Kalvarijoje. Jis buvo šimto procentų. Žinoma, – gryniausias Auksas, koks tik buvo rastas, brangiausias Deimantas, kada nors... kada nors... Biblijoje taip sakoma: „Su Dangaus karalyste yra kaip su

žmogumi, kuris perka deimantus. Atradęs vieną brangų, jis pardavė visus kitus tam, kad įsigytų Šį, kad Šį nusipirktų.“ Jis yra aukščiausio karato Deimantas, koks tik buvo ištrauktas iš žemės dulkių, gryniausias Auksas, koks tik buvo ištrauktas iš purvo. Jis yra Brangakmenis, dangaus Brangakmenis, didelis Deimantas.

103 Kai didelis deimantas randamas Pietų Afrikoje... Aš esu buvęs didelėse deimantų kasyklose Kimberlyje. Ir jie ima tuos deimantus ir, ištraukę juos iš dulkių neapdirbtus, perskelia. Ir jie perskelia, perpjauna tam, kad atspindėtų šviesą. Atspindėjusi nuo jų šviesa, jo karatas ir parodo, kiek karatų turi tas deimantas. Jei jis neduoda daug ugnies ir žaižaruoja, tuomet toks ten ir deimantas. Bet kai jis... Tai stiklas. Bet kai deimantas tikras, tikras karatų deimantas, jis atspindės ir matysis įvairios spalvos.

104 Štai kas Jis buvo. Jis buvo Deimantas. „Ir Jis buvo sužeistas už mūsų kaltes, Jis buvo sumuštas už mūsų nuodėmes, bausmė dėl mūsų ramybės krito ant Jo, ir Jo žaizdomis mes buvome išgydyti.“ O, tie Dievo meilės ir šviesos spinduliai atsispindi nuo Jo išgydančia jėga, meile, prisikėlimu. Dievas sužeidė Jį ir sumušė Jį, ir smūgiavo Jam, ir kirto Jam romėnų kardų, ir... ir romėnų rimbų, kol Jo šonai neatsivėrė ir Kraujas nepradėjo tekėti iš Jo nugaros, tekėjo nuo Jo galvos, per Jo barzdą iki pat Jo kojų. Bet ką Jis darė? Jis atspindėjo meilę. Jis priėmė kryžių; vietoj minkštos, pūkinės pagalvės – šiaudų dėžias; vietoj mažų, rausvų drabužėlių – vystyklus.

105 O, broli, ar matai, kokia yra meilės gelmė? Aš kalbėjau su kai kuriais žmonėmis savo namuose praeitą vakarą. Nei vienas negalėtų perprasti, kokia gili yra Dievo meilė. Tai: „O, Dievo meilė, kokia turtinga, kokia tyra!“ Tas paskutinis posmas, ar pirmasis posmas, manau, štai šis, buvo atrastas ant psichiatrinės ligoninės sienos.

Jei vandenynas bus tušu,
Ir dangūs – popierium baltu,
Paversk rašikliais žoleles,

Visiems žmonėms rašyt pavesk
 Greit neužtektų kuo rašyt,
 Vien Dievo meilei apsakyt,
 Pritrūktų popieriaus tikrai
 Nors būtų kaip dangus jisai.

106 Pagalvokite apie visas žemės žoleles, paverstas rašikliais, ir milijardus žmonių, rašytojų pagal profesiją. Tam, kad užrašytų keturias raideles, mei-lė, norėjau pasakyti, penkias raideles, „mei-lė“, Dievo meilė, reiktų išdžiovinti visus vandenynus, kai keturias penktąsias žemės sudaro vanduo. Kai aš stovėjau ten, Maunt Palomaro observatorijoje, ir žiūrėjau pro tą stiklą, galėjau matyti šimtą dvidešimt milijonų metų šviesmečių. „Pritrūktų popieriaus tikrai, nors būtų kaip dangus jisai.“

107 Dievo meilė, kaip Dievas atskleidė Save ir atėjo Kalėdų Siuntinyje, buvo paguldytas ant šiaudų. Pirmas dalykas, prie ko Jis turėjo priglausti Savo galvelę, buvo šiaudai ir purvina skiautė vystyklų, apvyniotų aplink jį. Paskutinis dalykas, kurį Jis turėjo, buvo erškėčių vainikas su purvinu skarmalu, apvyniotu aplink Jo akis, ir smūgiai į galvą su riksmomis: „Jei Tu esi pranašas, pasakyk mums, kas smogė Tau.“ – ir paskui prikalė prie kryžiaus. Meilė driekėsi; Jo paties vaikams reikalaujant Jo kraujo, Jis šaukė: „Tėve, atleisk jiems, nes jie net nežino, ką daro.“ Štai meilė.

108 Bažnyčiai To nereikia. Jiems reikia tikėjimo mokymo. Mums reikia meilės! Bažnyčia miršta per tikėjimo mokymus. Gyventi galima tik per meilę, nes meilė yra amžinasis gyvenimas. Meilė nugali viską. Meilė yra galingiausia egzistuojanti jėga. Ne, jiems nereikėjo Jo, kadangi jie žinojo, kas buvo Dovanoje.

109 Bet kai kuriems iš jų buvo apreikšta, kas... kas buvo ši Dovana, kas Joje. Kai kurie iš jų pažvelgė į Ją. Aš manau, kad pirmieji, pažvelgė į tą Kalėdų Ryšulį, buvo žinote kas? Aš manau, kad tai buvo angelai. Angelai tai žinojo. Jiems tai buvo apreikšta. Jie žinojo, kadangi atėjo nuo įkalmės.

110 Galbūt ten sėdėjo Marija – pavargusi, dulkėta, artyn priėjo

vargšas piemenukas, smirdintis kaip avis, pamatęs ten sėdinčią motiną tą naktį, kažkaip švytinčią. Kaip ir šiandien žmonės mato, kad tuoj turi kažkas įvykti: siaubingi laikai, žmonės nežino, kuriuo keliu pasukti. Galbūt piemenukas priėjo ir pamatė tą motiną. Kažkas nutvieskė jį, jis pasakė: „Aš čia turiu šalto vandens gertuvėje, ar norėtumėte atsigerti?“ Ir mažoji šeimynėlė padėkojo jam, būsima motina atsigėrė vandens.

111 Ir galbūt tai buvo vienas iš tų piemenukų, gulėjusių tą naktį ant kalvos, kai tvarte, kur verkė Kūdikelis... O, ir pasaulis... Neatsirado Jam vietos, niekam Jo nereikėjo. Bet tuo pačiu metu piemuo ant kalvos, angelai nužengė ir pradėjo giedoti pirmą Kalėdų giesmę: „Šiandien Dovydo mieste jums gimė Kristus Gelbėtojas.“ Tai buvo apreiškta.

112 Tai vienintelis būdas, kaip bet kas pasaulyje gali sužinoti, kas yra tame Ryšulyje. Tai turi būti jums apreiškta. Jūs atmesite Jį ir sakysite, kad tai fanatizmas, bet kai gausite apreiškimą, jūs ieškosite to, atsiversite. Ir Dievas nužengs ir vakarieniam su jumis, o jūs – su Juo, kai būsite pasiruošę atidaryti duris ir įsileisti Jį. Tas mažutis Ryšulys beldžia į jūsų širdį, didžiausia kada nors duota Kalėdų Dovana, Pirmasis ir Didžiausiasis, tas Ryšulėlis beldžia į žmogaus širdį: „Aš įeisiu ir vakarieniam.“ Jūs niekada nesužinosite To, kol Tai nebus jums apreiškta. Kai Tai bus jums apreiškta, tuomet jūs eisite To ieškoti.

113 Kai matote, kad Tai Gyvenimas ir vienintelis Gyvenimo būdas, kai matote, kad jūsų bažnyčia sausa ir negyva, kai matote, kad jūsų... jūsų rankos paspaudimas pastoriumi ar apšlakstymas iš druskinės neturi su Tuo nieko bendro, tuomet pradėsite tyrinėti.

114 Kai gulite lovoje, mirštate, o gydytojas sako: „Jums nieko nebeliko, jūs mirsite po kelių minučių“, – tuomet panorėsite pažvelgti į tą Ryšulį. Pažvelkite į Jį šiandien, nes tuomet Jis bus nusuktas nuo jūsų. Biblijoje sakoma: „Jei atmesite Mane būdami sveiki, kokie esate dabar, tuomet kai nelaimės ateis, Aš juoksiuos iš jūsų“, – taip kad geriau išstirkite Ryšulį ši vakarą.

115 Apie ką visa tai? Šviėsos, šveñtos Šviėsos nužengia iš dangaus: padarytos nuotraukos, dideli ženklai, atpažinimas, jėgos, kalbėjimas kalbomis, išaiškinimas, būsimų dalykų nusakymas, Evangelijos jėga, ligonių išgydymas, jų išgydymas nuo vėžio, aklyjū akys atsiveria – visi šie dalykai, apie ką visa tai?

116 „Ai, tai saujelė šventuolių.“ Būk atsargus, tai vystyklai. Gali būti!

117 Taip padarė Balaamas. Kaip jis nepagalvojo, kad Dievas negali prakeikti tokios tautos kaip Izraelis? Bet jis nepamatė. Jis žiūrėjo į vystyklius vietoj to, kad pažiūrėtų į daužtą Uolą ir varinę gyvatę, kuri ėjo jų priešakyje, kad atliktų atpirkimą.

118 Taip yra ir šiandien. Vietoj to, kad matytų, kaip Šventosios Dvasios jėga daro Savo Mesijo ženklus ir stebuklus žmonių tarpe, kaip Jis ir žadėjo daryti paskutinėmis dienomis... Kaip Jis sakė: „Kaip buvo Loto dienomis, taip bus ir Žmogaus Sūnaus atėjimo metu.“ Kai Jis žmonių tarpe pradeda daryti tuos ženklus ir stebuklus, rodydamas esąs gyvas. Kas tai? Tarp vargingų ir nusižeminusių, vargšų žmonių.

Jie vadins tai fanatizmu, išmes. Geriau išstirkite, kol tai per daug jūsų nepaveikė. Taip.

119 Tie smirdintys piemenys... Vargu, ar žmonės norėtų tokių šalimais. Jie ten gulėdavo ir miegodavo su tomis avimis ir ant tų pačių gultų, tiksliau, ant tos pačios žemės ir glausdavosi prie jų, kol galiausiai jie... juos užuodus atrodydavo, kad ateina avys.

120 Visi žino, kad piemu, ganantis avis, atsigula pačiame tarpduryje su avimis, atsigula tiesiog tarp jų. Jėzus pasakė: „Aš esu Durys į avidę.“ Man dažnai kildavo klausimas, kaip tai atrodo, kol nepabuvau Šventojoje žemėje, tai yra Rytuose, ir nesužinojau, kaip piemenys suvaro avis vidun ir tuomet atsigula tarpduryje. Avys negali išeiti laukan neperlipusios per jį. Vilkas negali patekti vidun jo neperlipęs. Jis yra Durys.

121 Aš džiaugiuosi, kad Jėzus atsigulė mūsų širdžių tarpduryje! Mes negalime išeiti ar ko nors padaryti Jam to nežinant, arba

niekas negali įeiti Jam nežinant. Taigi, Jis padarys, kad viskas išeitų į gera Jį mylintiems. Tai turi priversti mus džiūgauti ir šūkčioti bei šlovinti Dievą, ir sakyti: „Ačiū Dievui už Išgelbėtoją, Piemenį, kuris atsigula prie mūsų širdžių durų ir perspėja mus, kai kas nors artėja, kad būtume pasiruošę.“ Taip.

122 Kažkur šalyje buvo tokie nusižeminę išminčiai, vadinami išminčiais iš Rytų šalies, astrologais. Kai aš neseniai buvau Rytuose, jie vis dar gyvena taip pat. Tai labai varginga žmonių klasė. Jie vaikšto po tris. Sėdi tiesiog gatvėje. Bilis ir aš... ten, Indijoje, būtent iš ten jie ir kilę, iš Indijos. Taigi, jie pasakė: „Mes matėme Jo žvaigždę rytuose.“ Jie buvo rytuose, kai pamatė žvaigždę. Jeruzalė yra vakaruose, taigi Palestina buvo Indijos vakaruose. Taigi, jie pamatė Jo žvaigždę būdami rytuose ir atėjo Jo pagarbinti.

123 Taigi, šie išminčiai, jie niekuomet neapsigyvena sėsliai, tiesiog stabteli ir sėdi ten dienos metu. Nakčiai jie turi didelį bokštą: užlipa ten ir lieka tame bokšte, užsikuria ugnį bei kalbasi apie šalį, karalysčių žlugimą ir imperijų nykimą. Ir jie garbina vieną tikrą Dievą. Teisingai. Jie... jie yra tikintieji, musulmonai. Iš tiesų jie kilo iš medų ir persų dar Danieliaus laikais. Ir jie yra... Jie...

124 Ir Petras pasakė Apaštalų darbų 10:35, jog supranta, kad Dievas neatsižvelgia į asmenį ar tautą, bet Jis... kiekvienoje tautoje, kuri Jo bijo. Ir kiekvienas žmogus, kuris bijo Dievo... Pažvelkite į tuos išminčius, regėjusius Dievo Dovaną – žvaigždę, ir atpažinusių ją anksčiau nei kunigai Jeruzalės šventykloje tarp religingų žmonių. Amen.

125 Išminčiai. Įsivaizduoju, kaip vieną vakarą jie susėdo aplink tą šventą ugnį. (Ar dar turime šiek tiek laiko? Taip.) Sėdėjo aplink tą šventą ugnį, kalbėjosi, tuomet atsistojo. O, jie nagrinėjo dangaus kūnus, buvo gerai susipažinę su jais visais, su kiekvienu judėjimu – jie žinojo apie tai. Taigi, vieną vakarą, kol sėdėjo ten, galbūt giedojo himnus... Ir jie pakilo dėl to didingo dalyko ir tyrinėjo. Jie žinojo kiekvieną žvaigždę, kur ji yra, žinojo jų pavadinimus, nes tyrinėjo dangaus kūnus. Ir nenuostabu, kad Nepažįstamasis tarp tų dangaus kūnų juos sujaudino. „Nagi, – stebėjosi jie, –

kas gi čia per naujiena, štai ten?“ Nieko sau. „Ten nutiko kažkas naujo. Tai antgamtiška.“ Tai... Link ko tai pašaukė? Atgal prie Rašto.

126 Taigi, jie žinojo Raštus, nes Danielius buvo jų vyriausiuoju valdytoju. Jūs tai žinote. Antrame Danieliaus skyriuje mums pasakojama, kad jis buvo paskirtas jų vyriausiuoju valdytoju, taigi jis mokė juos. Be abejo, vieną vakarą jie sėdėjo ten skaitydami Raštus apie... „Ir Danielius pasakė, kadangi matė visas šias karalystes, kaip galiausiai jos tapo tuo, kuo kiekviena buvo – medai ir persai, ir toliau, kol peraugo į Romą. O tuomet galiausiai jis pamatė akmenį, be rankų pagalbos iškirstą iš kalno.“ Ir jie pasakė: „Tai turi būti maždaug tas laikas.“ Tuomet jie prisiminė pasakojimą iš gerokai ankstesnių laikų, iš Izraelio kelionės laikų, kai šie pakilo ir išgirdo Balaamą sakantį, kai šis, pamatęs Izraelį, pasakė: „Žvaigždė užtekės iš Jokūbo.“ Amen. Kaip tik tuo metu jie matyt ir galvojo apie tuos dalykus, kai pasirodė naujas Svečias.

127 Dažniausiai Jis ateina pas tave, kai esi sutelkęs mintis į Kristų. Paprastai... paprastai tuo metu, kai galvoji apie Jį, tada Jis ir pasirodo. Žinote, kai galvoji teisingai elgtis ir kažką daryti teisingai, štai tada Jis ateina pas tave tau padėti.

128 Ir tikriausiai buvo kaip tik tas laikas, ir jie turbūt pažvelgė aukštyn ir pamatė šį naują Svečią. Jis pradėjo vesti juos link vakarų. Jie skubiai iškeliavo vakarų kryptimi, vedami per Tigro upę, per dykumas, per visus kalnus, per pelkynus – o, tai bent! Visą tą laiką jie žinojo, kad kažkas vyksta. Buvo įvykęs antgamtiškas dalykas.

129 Ir kur jie atėjo? Jie pasakė: „Žinoma, jei tai Danieliaus pranašystė, tuomet tas didis Jeruzalės miestas, tos religingų žmonių tautos sostinė – visi bus pasirengę priimti savo Karalių. Jie žinos, kas vyksta, kai ten pateksime. Mes patys nesuprantame, nes tesame išminčiai – vargšai, nusižeminę žmonės. Bet mes kai ko ieškojome ir matome, kaip kažkas šiek tiek antgamtiško kyla tarp mūsų.“ O, nieko sau. Jie buvo pasiruošę! Aleliuja. Jie iškeliavo – nusižeminę žmonės – kad surastų Dievo žvaigždę-pasiuntinį. Jie

ketino sekti Dievo žvaigždę-pasiuntinį, kol pasieks tobulą Šviesą.

130 O, Apreiškimo 20, tiksliau, Apreiškimo 1:20, pasakyta, kad šių bažnyčių žvaigždės... Būtent šiandien mes turime surasti tą žvaigždės šviesą (amen), kuri atspindi Jo šlovę, atspindi Jo jėgą, atspindi Jo Dieviškumą, ir sekti ją, kol surasime tą tobulą Šviesą. „Link vakarų, vesk mus pirmyn, atvesk prie Šviesos tobulos.“ O, tiesiog judėkime toliau, kokia bebūtų kaina – per kalnus, per džiungles, per visur kitur.

131 Ir galiausiai jie atvyko į Jeruzalę. Ir kai tik jie pateko į tą didžiulę denominacinę bažnyčią, žvaigždė juos apleido. „Keista, – pamanė, – tai turi būti čia.“ Taigi, jie vaikščiojo skersai ir išilgai po miestą, klausinėdami, šaukdami visuose skersgatviuose: „Kur yra Tas, kuris gimė žydų Karaliumi? Mes matėme Jo žvaigždę rytuose ir atėjome Jo pagarbinti. Kur Jis?“

132 Keista, anie neturėjo atsakymo savo gretose. O, nieko sau, dabar beveik galėčiau kalbėti kalbomis. Jie neturėjo atsakymo. Jie neturėjo atsakymo tuomet, neturi ir dabar. Jie nežino. Išminčiai nerado Jėzaus jų religijos rate; jie rado tai už jų religijos rato ribų. Ir šiandien išminčiai, išmintingi širdimi, neranda to tose didelėse denominacijose. Šios apie tai nieko nežino. Jos neturi atsakymo. „Kas čia per Dieviškasis išgydymas vyksta? – klausia jie. – Kas čia per kalbėjimas kalbomis ir išaiškinimai, ir pranašystės bei Mesijo ženklas? O, nesąmonė. Nieko panašaus. Ne... Nieko panašaus.“ Matote, jie neturi atsakymo. Neturėjo tada, neturi ir dabar!

133 Bet tai padarė vieną dalyką: tai paskatino juos ieškoti. Man rodos, mūsų brolis Duplesis dabar lyg ir užsiėmė tuo.

134 Jos sugrįžo – miegančiosios mergelės – sugrįžo nusipirkti aliejaus. Bet tuomet Jis ir atėjo – kai šios buvo išėjusios to. Tad kaip gi arti dabar esame mes, kai matome tas didžiules bažnyčias grįžtant, sakant: „Na, gal mes kažką ir apleidome. Geriau susiraskime tai.“ Jos niekuomet negaus to. Tiesiog atminkite tai. Jos niekada, niekada to negaus. Jos mirusios. Ir jos mirusios ir mirusios, ir

baigta. Jos niekuomet neatgis. Tiesiog atminkite. Aš kalbu Viešpaties Vardu, ir tai yra garsajuostėje. Tikrai taip. Jos niekada, niekada neatgis. Su jomis baigta, štai kodėl aš nesidomiu jų programomis. Mane domina viena – veržtis kiek įmanoma stipriau link to, kas nori ne denominaciją prikelti, bet sugražinti Jėzų Kristų. Tikrai taip. Denominacijoje – niekada; ji prieš Dievą, visada taip buvo, visada bus – suriša Dievą išorėje ir atmeta viską, kas yra Dieviška. Ji niekuomet neatgis. Taigi, ir per šias Kalėdas viskas lygiai taip pat, kaip buvo per tas pirmąsias Kalėdas, viskas taip pat: tie išminčiai vaikšto pirmyn atgal po miestą: „Kur Jis? Kur gi Jis?“ O, tai bent!

135 Leiskite man minutėlei stabtelėti čia. Aš turiu filmą. Neturiu jo čia dabar, bet viena gydytoja turi, gydytoja Dili – gydytoja, kuri buvo išgydyta mano susirinkime. Ir ji dabar turi vaizdo juostą pavadinimu „*Trys minutės iki vidurnakčio*“. Ir kai matome tuos žydus, grįžtančius ten į savo tautą dabar, tiesiog dabar, į Palestiną, o tai buvo Viešpaties pasakyta, kad taip bus prieš Jo antrąjį atėjimą – kad jie taip padarys.

136 Vienas brolis čia kažkurią dieną, vykdamas į Izraelį, uždavė klausimą: „Ar galiu ten vykti?“ Ir jam nebuvo leista. Izraelis ateis kaip tauta, ne pavieniui. „Gims tauta.“ Jis ateis kaip tauta.

137 Bet pažvelkite, tie vargšai žydai iš Irano ir įvairių vietų... Jūs skaitėte tai „*Life*“ žurnale. Jie nenorėjo lipti į tuos lėktuvus. Jie nieko panašaus nebuvo matę. Jie ardavo senais mediniais plūgais ir panašiai. Jie sakė... Todėl rabinas žengė pirmyn ir pasakė: „Palūkėkite minutėlę. Ar mūsų pranašas nesakė mums, kad grįždami į tėvynę skrisime ant erelio sparnų?“ O, nieko sau. Ir jie ėjo ir lipo į TWA lėktuvus, pakilo.

138 Pranašas nežinojo, kad jie varomi motorų. Jie tiesiog atrodė kaip didžiuliai ereliai ir kilo į orą kaip ereliai, todėl pranašas pasakė: „Kai grįšite...“ Tai buvo prieš du su puse tūkstančio metų. O Dieve, prieš du su puse tūkstančio metų, kai jie buvo romėnų nelaisvėje, išblaškyti į visas keturias žemės puses, Jis pasakė: „Jie... Aš nepamiršiu jų. Aš vėl sugražinsiu juos. Bet Aš apakinsiu jų

akis dėl pagonių, kad galėčiau paimti iš ten žmones dėl Savo Vardo, įdėsiu Savo Vardą į juos. Ir kai ta diena pasibaigs, Aš vėl juos surinksiu. Ir kai jie sugrįš į savo namus, jie atkeliaus štai tokiais daiktais.“ Ir Izaijas matė juos pakylant ir atkeliaujant, ir pasakė: „Ant erelio sparnų.“

139 Tas senasis rabinas atsistojo ten ir pasakė: „Mūsų pranašas pasakė, kad mes paskutiniaisiais laikais keliausime namo ant erelio sparnų.“ Jie sulipo vidun.

140 Ir kai jie ten išlipo, nešdami ant pečių senus, aklus ir luošus, išvesdami juos, iš jų paėmė interviu. Aš turiu jo įrašą. Klausė: „Ar jūs sugrįžote namo į gimtinę tam, kad numirtumėte čia, gimtinėje?“

Atsakė: „Ne, mes atvykome pamatyti Mesijo.“

141 O, broli, kas gi nutiko? Ir jų bažnyčia neturi atsakymo. Kas gi yra? Mes laikų pabaigoje, broli, kai šviečia vakaro Šviesos, kai Šventosios Dvasios jėga vėl sugrįžo į bažnyčią, lygiai taip pat, kaip buvo pradžioje. Pranašas pasakė: „Vakare bus šviesu.“ Bažnyčia nežino, kodėl anie renkasi ten. Jie neturi atsakymo. Vis dėlto, atominė bomba turi jiems ten atsakymą. Tai jau tikrai turi. Bet mes gyvename vakaro laikotarpiu, valanda vėlesnė nei manome. Žinoma.

142 Šie išminčiai, lakstydami gatvėmis skersai ir išilgai, neturėjo atsakymo. Kas nutiko? Kas nutiko? Galiausiai mes matome, kad jie pradėjo sekti ją. Kai ji atsidūrė štai ten, jie nebegalėjo Jos rasti. Negalėjo rasti jokio atsakymo mieste, jų religinėse srityse. Ne, negali ir dabar. Jie... ką?.. Jeruzalė – jie nieko nežinojo apie joki... joki antgamtišką ženklą. „Apie kokį antgamtišką ženklą kalbate?“

143 „O, mes matėme žvaigždę, kai buvome rytuose. Mes sekėme ją.“

144 „Kur ji? Aš jos nematau. O, mes nieko apie tai nežinome.“ Tiksliai išpildė Raštą.

145 Bet jie neturėjo atsakymo savo religinėse grupėse. Neturi jo ir šiandien. „Kas tas kalbėjimas kalbomis? Kas čia per grupė

žmonių, kurie prikelia, gydo ligonius ir daro visus tuos stebuklus ir kitką, ir džiūgauja, šūkauja ir visa kita?“ Skamba panašiai į tai, ką darydavo Biblijoje. „Ai, nesąmonė, tuščias reikalas.“

146 Jie nieko nežino apie tai, kas antgamtiška. Kodėl? Štai kodėl. Jie neseks Šviesos Žvaigždės, Šviesos Žvaigždės, Dievo kompasu link tos tobulos Šviesos. O, „Link vakarų, vesk mus pirmyn, atvesk prie Šviesos tobulos, Betliejaus žvaigždė.“

Mes čia matėme Jo Žvaigždę vakaruose. Tik kokią Žvaigždę? Jo bažnyčios Žvaigždę, Šventąją Dvasią, judančią žmonėse. Mes matėme Jo Žvaigždę ir atėjome Jo pagarbinti. Amen. Štai kaip yra – išmintingi vyrai, išmintingos moterys, nusižeminę širdimi: mes matėme Jo Žvaigždę ir atėjome Jo pagarbinti.

147 O, jie nieko neišmanė apie antgamtiškus dalykus, jie nieko neišmanė apie šviesas ir panašiai – jie... jie nieko apie tai nežinojo. Tai sukėlė tarp jų sąmyšį, žinoma. Tas pats ir šiandien. Jie nieko apie tai neišmanė, bent jau religinės grupės. Taip pat jie nieko neišmano apie tai ir šiandien.

Atkreipkite dėmesį, man tai patinka. O, štai kas puiku.

148 Kol... kol jie buvo tose denominacinėse srityse, žvaigždė jiems taip ir nepasirodė. Ji dingo už Jeruzalės vartų ir liko išorėje (broli), liko išorėje, kol jie vaikščiojo po tas denominacines sritis. „Kur Jis? Žinoma, jūs, pastoriai, turite ką nors apie tai žinoti. Ką visa Tai reiškia, jūs, rabinai, ir jūs, kunigai? Ir jūs: jūs, metodistai, baptistai, prebiterionai, katalikai, ir jūs, senosios bažnyčios kaip šios, – žinoma jūs turite atsakymą į tai. Kur Jis yra?“ O, tai bent! Matote, jie nieko apie tai nežino. Ir tie, kurie buvo ten, liko tamsoje, kol iš ten neišėjo. Ir kai tik jie iškeliavo iš miesto, žvaigždė vėl buvo vietoje! Šlovė.

149 „Išeikite iš jos, Mano žmonės, – pasakė Viešpats. – Išeikite iš Babilono painiavos. Išeikite iš savo tikėjimo mokymų ir savo pačių susikurtų dalykų. Aš priimsiu jus, – sako Viešpats. – Nesilieskite prie jų nešvarių dalykų: jų dabitų vakarėlių bažnyčioje ir lošimų kortomis, ir viso kito šlamšto bei šokių.“

150 Čia neseniai mano mama pasikvietė mane, pasakė: „Bilai, at-eik čia trumpam.“ Man regis, šįvakar ji sėdi kažkur čia, bažnyčioje. Aš nuėjau. Paklausiau: „Kas nutiko?“ Jie pašaukė mane ten. O ten, Indianoje, buvo didelė metodistų bažnyčia, kurioje vyko rokenrolo vakarėlis. Ir jie paėmė interviu iš pastoriaus, jis pasakė: „Per ilgai metodistų bažnyčia buvo pamiršusi nuostabų rokenrolo meną.“ Velnio apsėsti, nieko nenučiuokia apie Dievą. Žino apie Dievą ne daugiau nei hotentotas išmano apie egiptiečių riterį, jie tiesiog... ne daugiau, nei kiškis apie sniegbačius. Kai patenki į tokią vietą, kur viskas, ką žinai, tėra teologija, kažkokie žmogaus sugalvoti mokymai...

151 Kai įeina Šventosios Dvasios jėga, priimkite Dievo pažadą. Priimkite Dievo Šventosios Dvasios dovaną, ir pažiūrėkite, kiek rokenrolo tuomet galėsite turėti bažnyčioje. Grįžkite prie Evangelijos, kurią pamokslavo Džonas Veslis, ir pažiūrėkite, kiek joje galėsite turėti, – atsitraukė nuo praminto tako. Sugrįžkite prie baptistų Džono Smito, sugrįžkite prie Martino Liuterio. Bet kas gi tai? Šiandien nieko nežino apie tai, kas antgamtiška. Būtent taip. Metodistų bažnyčia nieko nežino apie Dievišką išgydymą.

152 Kai Džonas stovėjo ten pamokslaudamas Dievišką išgydymą, kai kurie iš didžiųjų Anglijos bažnyčių atėjo ir šaipėsi iš jo, paleido lapę ir būrį skalikų. Jis nukreipė pirštą jam į veidą ir pasakė: „Saulė nenusileis virš tavo galvos tris kartus ir tu jau šauksi, kad pasimelsčiau už tave.“ Jis mirė tą vakarą, šaukdamas, kad Džonas ateitų pasimelsti už jį.

153 Kodėl metodistų bažnyčia vėl nesugrįžta į tai? Kodėl? Nes ji mirusi! Teisingai! Jums baisu pasižiūrėti į tą Siuntinį, nes tai atskleis jūsų nuodėmes. Aš kviečiu jus, metodistai, vėl pasižiūrėti į tą Siuntinį. Aš kviečiu jus, baptistai, vėl pasižiūrėti į tą Siuntinį. Ir jus, presbiterionai, ir jus visus, sekmininkai, katalikai ir visi – atsigręžkite į Dievo Kalėdų Dovaną. Atsigręžkite į Dovaną! Meskite šalin dėžę ir imkite Dovaną. Tikrai taip. Atsitraukite nuo Kalėdų Senelio blizgučių. Sugrįžkite prie Dievo Dovanos. Sugrįžkite prie Šventosios Dvasios. O, aš žinau, kad tai atskleis daugelį

dalykų, bet būtent to jums ir reikia: apvalymo, nušveitimo. Bičiuliai, žinau, kad tai siaubingai sunku, bet mes privalome tai turėti. Tai Dievo Žodis. Tikrai taip, jums tai naudinga. Teisingai. O, taip.

¹⁵⁴ Jie... jie žinojo, kad kažkas negerai, kai jiems pasiekus tą miestą Šviesa pasitraukė. Kai tik jie prisijungė prie šios denominacijos, Šviesa pasitraukė. „Kas nutiko?“ Jie pradėjo šaukti: „Kur Jis? Kur Jis? Tikrai rasiu Jį čia – tai sena denominacija, ji čia jau ilgą laiką. Tai denominacijų sostinė, Vatikano miestas; tikrai turiu... turiu Jį čia rasti. Kur Jis yra? Kur Jis, tas Kristus, kuris pasakė, kad yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius? Kur yra Tas, kuris pasakė, kad vakare bus šviesu? Kur yra Tas, kuris pasakė: „Darbus, kuriuos Aš darau, ir jūs darysite?“ Kur Jis? Kur Jis?“ O Šviesa tiesiog liko išorėje. Kai jie leidosi lauk iš to dalyko, išėjo iš miesto, *ten* Šviesa ir vėl pasirodė.

Ištis bus vakaro metu šviesu -
 Į šlovę taką štai surasi tu
 Per kelią tą vandens, kuris šiandien – švie-
 sa,
 Palaidotas brangiam Jėzaus Varde.
 Jauni, seni! Gailėkitės dėl nuodėmių,
 Tuomet Šventa Dvasia įeis – ir bus ramu.
 Nušvito vakaro šviesa šiandieną –
 Akivaizdu, jog Dievas, Kristus yra vėna.

¹⁵⁵ Taip, broli, tikrai taip. Gailėkitės dėl nuodėmių, tuomet Dvasia Šventa, Dievo Dovana, įeis. Jis prie durų [Brolis Branhamas pradeda belsti į sakyklą – Red.], sako: „Įsileisk Mane. Jei įsileisi Mane, Aš vakarieniausiu su tavimi. Aš atskleisiu tau šiuos dalykus, parodysiu tau tai, kas antgamtiška, išgydysiu tavo ligas, pasirūpinsiu už tave visais tais dalykais, jei tik įsileisi Mane.“ [Brolis Branhamas mustoja belsti į sakyklą.]

¹⁵⁶ Dievo Dovanos Siuntinys, šiandien įvyniotas į Šventosios Dva-

sios formą. Jis buvo įvyniotas tuomet, pavadintas Dievo Sūnumi. Dievo Dovanos Ryšulys buvo tiesiog paimtas bei iš naujo pervyniotas ir nusiųstas atgal. Amen. Tuomet Jis buvo įvyniotas į Dievo Sūnų, šiandien Jis įvyniotas į Dievo sūnus, pavadintus Bažnyčia. Teisingai. Dievo Dovanos Ryšulys, įvyniotas žmonėms, o šie atmeta Jį šiandien, kaip atmetė ir tuomet. „Jei namų šeiminką jie praminė Belzebulu, būrėju, nes Jis galėjo atpažinti mintis, tai ką bekalbėti apie jus?“ Taip, jie vadina namų šeiminką... O, nieko sau. Išsiaiškinkime.

157 Taip, išminčiai – jie tai priėmė. Jie buvo vargšai ir nusižeminę, ir pamatė keistą šviesą.

158 Dar vienas dalykas, kurį noriu čia pabrėžti. Ir, pamatę šią šviesą, jie buvo labai laimingi. Biblijoje pasakyta: „Jie labai džiaugėsi.“ O, įsivaizduoju, kaip jie šiek tiek pašūkavo. Ar ir jūs taip įsivaizduojate? Aš būtent taip įsivaizduoju. Tuomet, kai jie išvydo, kad taip ilgai buvo toje senoje organizacijoje, mėgindami surasti kažką, nors ten nieko nebuvo, kai jie išėję pro vartus pamatė tą Šventosios Dvasios šviesą, vėl šviečiančią tolumoje, tą šlovės žvaigždę, šviečiančią ant jų, jie tapo tokie laimingi, jie labai džiaugėsi.

159 O, ką žmogus daro, kai taip netveria džiaugsmu? Ką jūs darote beisbolo metu, kai netveriate džiaugsmu? O, jūs rėkiate: „Valio, valio! Bravo, jis grįžo į namų bazę. Cha-cha, cho-cho-cho!“ Suprantate?

160 Ir kai jūs *labai* džiaugiatės, jūs šaukiate: „Šlovė! Aleliuja! Garbė Viešpačiui!“ Teisingai. *Labai* didelis džiaugsmas. Štai Žvaigždė. Vesk mus. O, išvesk mus iš šitų organizacijų ir vesk į tą tobulą Šviesą.

Vakarų kryptimi, vesk mus pirmyn,

Atvesk prie Šviesos tobulos.

Tik laikykitės ir toliau. Žvaigždė buvo vedlys link Šviesos. Galiausiai ji sustojo virš Vaiko.

161 Kai jie... [Tuščia vieta juostoje – Red.] Dar kelias minutėles. Gerai.

Gerai.

162 Jis pasirodė vargšams žvejams. Jis buvo parodytas, tas Ryšulys, – tai, kas buvo viduje, – buvo parodyta vargšams žvejams: nemokytiems, neišsilavinusiems. Jis apreiškė Save žmonėms, kurie nė savo vardo nemokėjo užrašyti. Jie negalėjo būti diakonais ar... ar kuo kitu bažnyčioje. Tais jie negalėjo būti. Jie buvo tokie nemokyti, – o, jie buvo pasibaisėtini, – taigi Jis apreiškė Save jiems. Nepageidaujamiems, tiems, kurie buvo išvaryti, – Jis apsiereiškė jiems, nemylimiems. Jis buvo mielas tiems, kurie buvo nemylimi: ligoniams – jiems reikėjo išgydymo, jie norėjo pažvelgti į Siuntinį, kad sužinotų, kas gi ten, – Jis apreiškė Save jiems; ir alkanuosius Jis pamaitino duona ir žuvimi. O, mes galėtume likti... Turiu užsirašęs apie tai labai daug, bet turime praleisti. Suprantate? Apreiškė Save visiems tiems žmonėms, – nemylimiems, kai niekam jų nereikėjo, vadino juos fanatikais, – Jis apreiškė Save jiems. „Su džiaugsmu sakau, kad vienas aš iš jų.“ Nemylimiems, nepageidaujamiems, sergantiems, turintiems poreikių, alkaniems – Jis apreiškė Save. Taip.

163 Aš galvojau apie kitą alkaną žmogų. Vieną dieną buvo alkanos širdies žmogus vardu Paulius, tuomet dar Saulius, kuris keliavo į Damaską, – alko ir nežinojo, ką daryti. Jis norėjo kažką padaryti dėl Dievo. Šviesa apšvietė jį: „Sauliau, Sauliau, kam Mane persekioji?“ Jis apreiškė Save išalkusiam širdimi Pauliui, blogos reputacijos moteriai, pasmerktam Barabui.

164 Jis apreiškė Save (teisingai) alkusiam širdimi žmogui, prastos reputacijos moteriai, visiems tiems, kurie buvo išvartytieji. Aš galvoju apie tą blogos reputacijos moterį. Tik minutėlę jai. Prašau, būkite man kantrūs dar minutėlę.

165 Simonas, fariziejus Biblijoje, – o, jis norėjo... jis taip pat norėjo pažinti šią Dovaną, bet norėjo pažinti Ją iš savo paties savanaudiškų paskatų, iš savo paties savanaudiškų motyvų – fariziejus. Taigi, ką jis padarė? Surengė didelę puotą ir manė, kad galės šiek tiek pasilinksinti. Biblija, Evangelijos istorija, mums tai pasakoja. Žvilgtelkime dabar į tai minutėlę prieš baigdami. Ten pasakyta:

jis pasikvietė ateiti Jėzų, nes... Aš nemanau, kad fariziejus iš tiesų mylėjo Jėzų, kadangi neturėjo nieko bendro. Tai buvo senas užkietėjęs fariziejus, ir jis nekentė Jėzaus, taigi manė, kad pasikvies Jį ten ir padarys iš Jo keletą pokštų, patikrins, ar Šis iš tiesų pranašas, ar ne.

166 Taigi, jie nusiuntė ir paprašė Jo ateiti. Atvyko pasiuntinys, pribėgo, ir greičiausiai visas dulkinas ir taip toliau, priėjo ten ir atsistojo šalia Jėzaus, kuris turbūt gydė žmones ir taip toliau, ir buvo pavargęs. Galiausiai galbūt Petras pasakė: „Šiandien tu negali su Juo susitikti.“

167 Jis atsakė: „Bet, pone, mano šeiminkas yra mokytojas Simonas, jis čia, Judėjoje, yra didelės bažnyčios pastorius. Nagi, jūs... Jis... jis... jis pakvietė tavo Mokytoją atvykti ir susitikti su juo. O... o... o, kaip... tai Jį labai išgarsins. Supranti? Turite susitikti su juo.“

„Na, – jis atsakė, – nusivesiu tave ir pažiūrėsiu, ką Jis sakys.“

168 Taigi, jis brovėsi pro minią, o saulė jau tuoj turėjo leistis, Jėzus pavargęs ir išsekęs, ir štai prieina tas pasiuntinukas. Ir jis, vietoj to, kad...

169 Kristaus akivaizdoje... O, man dažnai kildavo klausimas, kas gi buvo tam pasiuntiniui? Kas gi jam buvo negerai? Stovėjo taip arti Jėzaus, ir vis dar turėjo žinią nuo fariziejaus: „Mano šeiminkas nori, kad atvyktum su juo susitikti. Žinai ką? Jis ten rengia vakarėlį. Jis nori, kad ateitum, būtum garbingas svečias.“

170 O, kaip norėčiau paimti tą žinutę, būdamas taip arti Jo. O jūs? Niekada nebūčiau galvojęs apie tai, ką tas fariziejus pasakė. Aš būčiau puolęs Jam po kojų ir pasakęs: „O Viešpatie Jėzau, būk gailestingas man, nusidėjėliui.“ Aš manau, kad būčiau taip pasakęs. O jūs? Kaip gi jis stovėjo taip arti Jėzaus ir vis dėlto praleido galimybę paprašyti savo nuodėmių atleidimo? Taip arti Jo! Ne, per daug visko sukosi jo galvoje. Jis buvo tarnas, jis turėjo paklausti dėl fariziejaus.

171 O Jėzus, vargšas Jėzus, nors pavargęs ir išsekęs, ir žinodamas,

kad anas Jį niekina ir Jo nekenčia, nulenkė galvą: „Aš ateisiu.“ Kai Jis sako, kad ateis, – Jis ateis. Nesijaudinkite, Jis ateis. Niekas Jo nesulaikys.

172 Taigi, kai jie nuėjo ten, tą dieną anie papjovė visus savo nupenėtus veršius ir atnešė visą jauną vyną ir kitką. O tuomet vargšams žmonėms nebuvo leidžiama užėti, kur jie buvo. O, kai jie lauke kepė tą jautieną ir kitką – koks kvapas. O tie vargšai stovėjo ten, ir jiems tiesiog tūso seilė. Jie negalėjo užėti. Jokių būdu. Taip, tai buvo skirta tik išgyvendinti. Taigi, o tuomet stovintys lauke... O jis ten turėjo visokių vynuogių ir kitko, viskas pačiame žydėjime, tai yra, vynuogės pilnai prinokusios, ir nuostabus vynuogių kvapas, žinote, kai jos saldžios ir panašiai. Turėjo ten savo jauną vyną ir kitką.

173 Ir aš dažnai klausdavau savęs: kaip gi Jėzus ten pateko nepastebėtas? Žinote, na, kai kas nors rytuose pakviečia jus ateiti pas save į namus, žinote, jie labai svetingi žmonės. Taigi, žmonės tomis dienomis, kai jie vaikščiodavo, turėdavo sandalus. Ir kai taip būdavo, girdite apie kojų plovimą.

174 Štai ką mes čia darome tai paminėdami. Tokia buvo tvarka.

175 Kai kas nors pasikviesdavo jus užėti į namus, būdavo maždaug taip. Jus pasveikindavo prie durų ir tuomet jie turėdavo taip vadinamą žemiausią bet kokio žmogaus darbą. Kai kurie vadeliodavo karietas, kai kurie gamindavo, o kai kurie būdavo vyriausieji virėjai, žinote, kai kurie – patarnautojai ir... Tačiau prasčiausiai apmokamas žmogus iš viso namų ūkio būdavo kojas plaunantis tarnas. Jis tebuvo nieko vertas tarnas.

176 Ir pagalvokite, mano Viešpats buvo kojas plaunantis tarnas. O po to mes manome kažką, manome, kad esame kažkas. Pažvelkite į Jį, plaunantį mokinių kojas: žvejų, purvinių žvejų, piemenų ir taip toliau – plovė jų kojas.

177 Ir štai tas kojas plaunantis tarnas, kai ateinate prie durų, jie nuplaudavo jūsų kojas, nes dulkės ir kitkas patekdavo ant jūsų kojų ir kur jūs ėjote, žinote, per dulkėtus kelius, kur buvo ark-

lių ir gyvulių, suprantate, ir jūs visas aplipęs smarve. Ir dar ta saulė, žinote, nuolat svilino jums sprandą. O ta Palestinos saulė, tiesioginiai jos spinduliai labai karšti. Taigi, kai jie prieidavo prie durų, jiems nuaudavo apavą, nuplaudavo jiems kojas. Tuomet padėdavo... padėdavo sandalus, nuvalydavo juos ir padėdavo. Ir apaudavo juos šlepetėmis, kaip mažos... moterys šiandien nešioja šlepetes miegamajame, žinote, kažkuo panašiu apaudavo ir juos. Tuomet nuplaudavo kojas.

178 O tuomet ant peties uždėdavo rankšluostį. O paskui jis padarydavo štai ką – nuvalydavo dulkes nuo jo veido ir paimdavo šiek tiek nardo aliejaus. O, tai buvo brangus dalykas, kurį naudojo turtingi žmonės. Pietų karalienė jo atvežė ir padovanojo Saliamonui. Pagamintas iš obuolių rytuose, tarsi iš žiedo, obuolio žiedelio, ir jis kilęs iš ten, – labai brangus.

179 Ir jie paimdavo to nardo ir ištepėdavo visą veidą štai taip aliejumi, nes jų kaklas degdavo ir visa kita, paimdavo rankšluostį ir viską štai taip nušluostydavo, ir tuomet jie... jie atsigaivindavo.

180 Taigi, tai pirmasis dalykas, kurį kojų plovėjas padarydavo jiems ir pasirūpindavo jais štai taip, nes šie nenorėdavo užėti į žmogaus namus, kur tie didžiuliai puikūs persiški kilimai ir panašiai, smirdėdami tarsi pabuvoję tvarte, ir... ir... ir saulė bei pūslės visur ant veido. Jie būdavo atgaivinami.

181 Tuomet, kai jie užeidavo, jie susitikdavo vienas su kitu. Ir kai tai vykdavo, visuomet, pasveikindami svečią, jei tik buvai laukiamas, jie štai taip paspausdavo ranką, broli Edai. Jie tau štai taip paspausdavo ranką, o tuomet apkabindavo... Atsistok, minutėlei, parodysiu kai ką. Štai taip jį apkabindavo [Brolis Branhamas vaizduodamas patapšnoja per nugarą – Red.], štai taip, o tuomet paspausdavo ranką [Brolis Branhamas demonstruoja.]. Štai kaip jie darydavo.

182 Tai buvo pasveikinimas. Tuomet tu būdavai brolis: gerai jausdavaisi, kojos nuplaautos. Tu... tu būdavai visas pateptas.

183 O tuomet kitas dalykas, kurį padarydavo – jie pabučiuodavo vienas kitą į kaklą. Ir taip šiltai juos priimdavo. Paskutinysis

dalykas buvo tas pasveikinimo bučinyš.

184 Prisimenate, kaip Judas taip sveikindamas pabučiavo Jėzų? Paklausė: „Kodėl taip elgiesi, drauge?“ Matote? Jis žinojo ano širdį.

185 Taip jie pasveikindavo vienas kitą. Nesinorėdavo užėti aplipusiam visomis tomis dulkėmis ir ta bjauria smarve ant veido, kojų ir kitur. Tas senas rūbas buvo nukaręs, rinko dulkes jums beinant, kai jūs eidavote. Jie nenorėjo taip daryti užeidami vidun. Bet kai būdavai visas atgaivinamas ir tada, kai jis pasirodydavo, ir tavo svečias... Tu būdavai garbės svečias ir tuomet, kai pasirodydavai ir tave pasveikindavo, ir pabučiuodavo į kaklą, – na, tuomet jau būdavai brolis. „Užeik.“ Eik prie šaldytuvo, pasidaryk sumuštinį, bet ką. Tu būdavai... tuomet būdavai priimamas, būdavai priimamas.

186 Bet kaip gi Jėzus pateko vidun, jei visa tai Jam nebuvo padaryta? Matote, Jis sėdėjo ten kampe purvinomis kojomis, nepageidaujamas. Greičiausiai fariziejus kalbėjosi apie kažką kitką, žinote; jis taip ir nepastebėjo, kaip užėjo Jėzus.

187 Štai kas šiandien nutiko bažnyčiose, – per daug tokių fariziejų bažnyčių. Įeina Dievo jėga, o jie to nepastebi. Suprantate? Jis norėtų kažką padaryti, bet taip ir nebuvo šiltai sutiktas.

188 Ir štai jis buvo ten, galbūt pasakojo juokelius ir puikiai leido ten laiką su pastoriumi-mokytoju *tokiu ir tokiu* ir mokytoju *tokiu ir tokiu*. Jie nepastebėjo Jėzaus.

189 Ir Jis turbūt įslinko ir atsisėdo kažkur pačiame kampe. Aš matau Jį ten purvinomis kojomis, pūslėtu kaklu, be jokio pasveikinimo pabučiavimo. O, ar tai nepriverčia jūsų keistai pasijusti – Jėzus purvinomis kojomis? Jie vadino Jį: „Jėzai, Jėzai, – sakė, – Jėzas purvinomis kojomis sėdi kampe.“ O, Dieve, kaip gi taip galėjo būti? Niekas nekreipė į Jį jokio dėmesio.

190 Bet kažkokia prostitutė (o, nieko sau), blogos reputacijos moteris, atsitiktinai ėjo pro šalį, gal ji... gal ji buvo... Nieko nebuvo mieste, visi nuėjo į tą puotą, visos įžymybės, todėl jai sunkiai se-

kēsi uzsidirbti. Tuomet ji išsiaiškino, kas gi čia vyksta, kad jie visi fariziejaus namuose. Taigi, ji nuėjo ten ir greičiausiai pažiūrėjo pro plyšį tvoroje, apsižvalgė. O, tai bent! Bet taip jau nutiko, kad ji pažvelgė į kampa, – pamatė, kaip Jis sėdi ten nulenkęs galvą, purvinomis kojomis, pūslėtu kaklu, nepasveikintas, niekas į Jį nekreipė jokio dėmesio.

191 Bet jai tai buvo apreikšta. O, matau, kaip ji pasitrina akis ir sako: „Ar čia Jis? Tai tas pats Žmogus, kuris kartą pasigailėjo moters, tokios pačios kaip aš, kai ją atitempė ta bažnyčia ir ketino užmėtyti akmenimis, o Jis paklausė: „Moterie, kur tavo kaltintojai?“ Tai turi būti Jis.“ Matote, tikėjimas ateina per klausymą ir jai buvo apreikšta, kad tai buvo Jis.

192 Ji pasakė: „Bet pažvelkite, Jis nepasveikintas. Jo kojos purvinos. Ką gi galėčiau dėl to padaryti? Aš esu moteris, ir jei netyčia užėisiu ten ir kažką pasakysiu, juk jie... jie išmes mane pro vieną iš tų vartų. Aš... Ir aš... aš blogos reputacijos moteris, o Jis... Jis žinotų, kad mano reputacija bloga. Jis žinotų, kad esu bloga moteris, taigi ką... ką gi aš galiu padaryti?“

193 Matau, kaip ji pasisuka ir vaikštinėja, bei sako: „O, aš turiu ką nors padaryti. Jis nepasveikintas. Bet kažkas man apreiškė, kad man tai vienintelis būdas kada nors turėti Gyvenimą.“ Štai, prašom. O, broli. „Aš noriu pamatyti, kas tame Ryšulyje. Žinau, kad ten yra kažkas, kas atleis mano nuodėmes. Ir nors esu prostitutė, nors aš bloga, aš noriu pažvelgti į tą Kalėdinį Ryšulį. Žinau, kad ten yra kažkas skirto man.“

194 Ten yra kažkas visiems. Būtent taip, draūge nusidėjėli. Ten yra kažkas lošėjui. Ten yra kažkas melagiui. Ten yra kažkas kiekvienam žmogui. Ir tame Kalėdų Ryšulyje yra kažkas tau. Neatmesk to. Kaip gi fariziejus, silpnaprotris kvailys, paėmė blizgučius ir išmetė Dovaną? Koks graudus dalykas.

Štai Jis ateina. Jis sėdėjo ten.

195 Ir ta vargšė moterėlė, galbūt ji eina į namus, kuriuose gyvena, pakyla ten senais girgždančiais laiptais ir išsitraukia savo kojine,

ar kažką kitką, ir pasiima savo pinigų. Ji tarė: „O, ką gi aš galiu padaryti? Na, palauk minutėlę. Aš geriau padėsiu tai atgal, nes Jis žinos, kad aš... aš blogos reputacijos moteris. Bet tai mano vienintelė viltis, tai viskas, ką galiu padaryti. Nesu pakviesta į tą puotą, bet vis dėlto turiu nueiti pas Jį.“

196 O, norėčiau, kad žmonės pamatytų tai šįvakar! Ateiti pas Jį arba pražūti! Koks skirtumas, ar būsi vadinamas šventuoliu, ar būsi išmestas, ar koks gi kitas skirtumas? Nusigaukite prie Jo. Nusigaukite prie Jo – tai jūsų vienintelė viltis.

197 Ji nuėjo ir paėmė tai. Ir aš matau, kaip vienas iš tų žydu vaikinių ten sako, kad reikalai ėjosi prastai, sėdi ten, skaičiuoja savo pinigų – visi išėjo į puotą ir taip toliau. Ši moteris užėjo: „Nu, o ką tu čia veiki?“ Ji pabėrė tuos Romos denarus ant prekystalio, apie trisdešimt monetų. „A, ko pageidausite, ponija?“ Matote, iš karto pasikeitė. Jis matė, kas ši buvo, bet kai pamatė, kad ji turi pinigų, tada kas kita. Suprantate? Štai koks pasaulis šiandien. Jei turi pinigų, tada tu svarbi persona, jei neturi, tuomet esi niekas. „O, tada kitas reikalas. Ko norėtumėte?“

198 „Noriu geriausio, geriausio nardo aliejaus, kokį tik turite. Tai viskas, ką turiu.“

„Leiskite paskaičiuoti. Trisdešimt monetų, virš keturiasdešimt. O taip, jų užteks šiam buteliukui štai čia – geriausias.“

„Noriu jo.“

„Norite pasakyti, kad pirksite aliejaus?“

„Aš noriu jo. Man reikia viso to buteliuko.“ Tai viskas, ką ji turėjo.

199 Štai ką tu turi daryti, broli. Tai kainuoja visas tavo nuodėmes. Tai kainuoja viską. Bet norėk tai atiduoti.

200 Taigi, ji prasmuko prie tvoros ir aš matau, kaip ji žiūri vidun. Ji mato, kaip Jis sėdi ten vis dar nepaliestas. Fariziejus-pastorius ten vis dar pasakoja savo purvinus juokelius ir kitką, ten su kitais, tęsia, kalba apie kažką tokio svarbaus kažkur, nežinodamas, nepastebėjęs mūsų... mūsų brangaus Viešpaties. Ji ištarė: „Kaip gi

man patekti vidun?“ Taigi, dabar matau, kaip ji patyliukais prasmunka vidun, pakyla štai taip ten, kur yra Jis. Ir ji pažvelgė į Jį. Matau, kaip ašaros rieda jos veidu ir jos didelės rudos akys štai taip žvelgia į Jį. Ir ji sudavė į buteliuką, sudaužė aliejaus buteliuką, išliejo šį ant Jo kojų. Ji neketino leisti Jėzui sėdėti purvinomis kojomis.

201 Pasakysite: „Aš būčiau padaręs taip pat.“ Tai kodėl tuomet nieko dėl to nedarote? Šiandien šalyje Jis turi patį blogiausią vardą: „šventuolis, religinis fanatikas“. Kodėl nieko šiuo atveju nedarote?! Pakilkite ir sakykite: „Aš eisiu su paniekintaisiais Viešpaties vaikais. Aš pasirengęs priimti tą Siuntinį!“

202 Ji išliejo tą aliejų ant Jo kojų. Visas kambarys prašviesėjo nuo to. Jis buvo brangus.

203 Nėra nieko per gero dėl Jėzaus. Atiduokite Jam tai, ką turite geriausio. Atiduokite Jam viską, ką turite: savo gyvenimą, savo sielą, savo esybę, savo laiką – viską, ką turite, atiduokite Jam!

204 Ir ji kaip tik pažvelgė. Ji stovėjo ten. O, tai bent! Ji išliejo aliejų ant Jo... ant Jo galvos. Tuomet suklypo prie Jo kojų ir pradėjo... O, ji... ji pakėlė Jo kojas ir pažiūrėjo – jos buvo purvinos. Ji neturėjo nieko, kuo galėtų... Ji pradėjo galvoti apie savo nuodėmes ir pasakė: „Žinoma, Jis... Jis... Jis pasmerks mane.“ Taigi, ji išliejo aliejų ant Jo kaklo ir įtrynė jį, tuomet pasilenkė ir įsikibo Jam į kojas.

205 Ir ji krito ant žemės, pradėjo verkti: „O, aš tokia nusidėjėlė, kad stovėčiau prieš šį Žmogų. Aš tokia nusidėjėlė.“ Ir ji pažvelgė aukštyn, ir jos didelės gražios akys... Ji pamanė: „Jis... Jis... Jis tuoj išspirs mane iš šio kambario.“ Bet Jis taip ir nepajudėjo, Jis tiesiog sėdėjo ir žiūrėjo į ją. O, man tai patinka. Jis tiesiog sėdėjo ir žiūrėjo į ją. „O, Jis žino mano širdį, tiesiog dabar jaučiu, kaip Jis skaito mano mintis. Jis žino, kad aš netikusi. Aš tai žinau, Viešpatie, bet negaliu ištvirti, matydama Tave purvinomis kojomis. Tiesiog negaliu to ištvirti. Tu – mano vienintelė viltis. Negaliu to iškęsti.“

Koks nuostabus vanduo Jo kojoms. O, atgailos ašaros. O... Senasis fariziejus negalėjo parūpinti nieko panašaus. Vandeny, ašaros, tekančios jos skruostais...

206 Ir ji ėmė trinti jas, ir [Brolis Branhamas vaizduoja bučiavimo garsą – Red.] bučiavo Jo kojas. O, tai buvo Jos Viešpats; bučiavo Jo kojas. Ji neturėjo... neturėjo jokio rankšluosčio, kuriuo galėtų jas nušluostyti. Taigi, aš manau, jos garbanos, sušukuotos viršugalvyje, turbūt išsileido, nes ji paėmė savo plaukus ir pradėjo jais šluostyti Jo kojas. Ir bučiavo Jo kojas, sakydama: „Viešpatie, Tu žinai... Viešpatie, Tu žinai, kad aš... aš nusidėjėlė. Aš... aš nepatogiai jaučiuosi būdama prieš Tave štai taip, bet negaliu iškęsti matydama Tave purvinomis kojomis.“ O, nieko sau. Jėzus purvinomis kojomis, nepageidaujamas, nė nepabučiuotas į kaklą. Ji bučiavo net Jo kojas: „Viešpatie [Bučiavimo garsas.], o Viešpatie, o Viešpatie, aš... aš... aš nusidėjėlė [Bučiavimo garsas.]. Tu žinai, kad tokia esu, Viešpatie.“

207 Ir kaip tik tuo metu pasisuko senasis fariziejus. „Hm, – pasakė, – dabar pažvelkite ten. Pažvelkite ten. Štai kokią kompaniją turi ta vadinamoji Šventoji Dvasia! Matote?“ Jie nepasikeitė. „Pažvelkite, kas čia. Pažvelkite, su kokiais žmonėmis Jis bendrauja. Jūs kalbate apie Šventąją Dvasią ir Dieviškąjį išgydymą – kas gi čia? Miesto padugnės.“

208 Žinoma, štai kam tai apreikšta. Ji žinojo, kas buvo tame Ryšulyje, ji žinojo vienintelį laiką, ir laiką, kai ji apskritai galėjo kažką padaryti. Ji negalėjo eiti pas fariziejų, – jis būtų išspyręs ją iš bažnyčios; tik jau ne jų socialiniame sluoksnyje. Bet buvo visuomenė nusidėjėliui, aš tuo taip džiaugiuosi. Yra vieta, kur gali ateiti nusidėjėlis. Yra balzamo Gileade, kuris išgydo sužeistuosius. Ji rado tai. Ji norėjo pažinti tą Dovaną ir bučiavo Jo kojas.

209 Ir tasai fariziejus pasakė: „Hm-hm. Ateikite čia, vaikinai. Hm-hm. Štai jūsų pranašas. Matote? Jei Jis būtų bent šioks toks pranašas, tai žinotų, kas per moteris plauna Jo kojas. Pažvelkite ten. Kalbant apie fanatizmą, tai daro gėdą mano namams.“

210 Jėzus nepasakė nei žodžio, tik stovėjo ir stebėjo moterį. Taigi, po kurio laiko... Jis žinojo, ką tie fariziejai galvojo, taigi Jis atsistojo.

211 Ta moteris, matau ją: „O, o, štai ir išmušė mano valanda. Jis... Jis... Jis... Jis... Jis pasmerks mane. Jis... Jis... Jis... išmes mane iš šitų namų.“ Aš matau, kaip Jis atsistoja, atrodo štai taip. Dabar jis jaučiasi gana gerai, Jo kojos nuplautos ašaromis. (O, Dieve, priimk manąsias.) Jo kojos nuplautos atgailos ašaromis, nuoširdžios širdies. Nors tokia amorali, kokia buvo, bet tai buvo vienintelis laikas, kai ji galėjo būti apvalyta prie šaltinio. Štai ji sėdi ten, žiūri į Jo veidą. Matau, kaip ašaros šitaip srūva jos veidu ir visa išsipurvinusi. Jos visos garbanos nukritusios ir pilnos ašarų ir purvo nuo Jo kojų. Ji stovėjo ten, galvojo: „Kas gi nutiks? Jis išmes mane. Jis lieps pasodinti mane į kalėjimą už tai, kad čia atėjau.“

212 Jis štai taip atsistojo; Jis pasakė: „Simonai, turiu tau ką pasakyti. Tu pakvietei Mane į savo namus. Ir kai aš užėjau, tu visai nedavei man vandens kojoms. Būčiau ir pats nusiplovęs, bet tu visai nedavei Man vandens.“ O, Dieve. „Nedavei Man nei kiek aliejaus, kad juo pasitepčiau kaklą, kai šis degė. Tu nepadarei to, Simonai. Taip pat tu nepabučiavai Manęs ir nepasveikinau. Bet ši moteris, ji nuplovė Mano kojas savo ašaromis ir bučiavo Mano kojas, ir nesiliovė to dariusi nuo tada, kai čia atėjo. Turiu keletą dalykų prieš tave, Simonai. Bet ji...“ (Ar Jis pranašas, ar ne?) „Sakau jai, jos daugybė nuodėmių atleista.“ O, Dieve.

213 Kas tai buvo? Ji rado tai, kas buvo tame Dovanos Ryšulyje. Ji rado ten meilę, ji rado ten atleidimą. Ji tai pamatė. O, ji iš ties pamatė, kad brangi Dievo dovana veikė jos labui. Kaip tai turėjo priversti ją pasijusti, kai ji pamatė, kad Dievo Dovana jai įteikta. Jos nuodėmės buvo atleistos.

214 Kaip Barabas turėjo pasijusti tą dieną! Juk žinote Barabą, pasakojimą. Barabas buvo tas nusikaltėlis, kuris buvo pagautas ir pasodintas į galeras, turėjo mirti kitą rytą. Jis buvo vagis. Jis buvo įstatymo pažeidėjas, jis buvo žudikas, jis buvo nusikaltėlis. Ir visą

naktį jis vaikščiojo pirmyn atgal po tą kalėjimą, rovēsi plaukus, nes kitą rytą turėjo eiti ant kryžiaus mirties bausmei, turėjo mirti. Kiek košmarų jį aplankė tą naktį. Kaip jis negalėjo nurimti. O kitą rytą jokių pusryčių, nieko, – žinojo, kad jo kraujas bus pralietas lyg tarp vilkų. Ir staiga jis išgirsta, kaip tos grandinės sužvanga [Brolis Branhamas vaizduoja žygiavimo garsą – Red.] atžygiuojant kareiviams. Štai ateina keturi ar penki, o gal ir batalionas Romos kareivių, žybcioja ietimis, prieina ten. Didysis prižiūrėtojas pasuko raktus ir pasakė: „Išeik, Barabai.“

215 „O, nežudykite manęs, pasigailėkite!“

„Barabai, viskas gerai, tu laisvas.“

„Aš koks?!“

„Tu laisvas.“

„Kaip aš tapau laisvas?“

216 Kažkas parodė štai ten. Ką tai turėjo reikšti Barabui, kai jis pamatė, kad Dovana užėmė jo vietą mirtyje? Aš jaučiausi taip pat. Dievo Dovana užėmė mano vietą mirtyje. Kaip tas mirštantis vagis ant kryžiaus, prikaltas ten.

Mirštąs plėšikas džiaugėsi
 Šaltinį radęs ten prieš mus
 Aš, kaip ir jis, bjaurus buvau,
 Bet štai esu švarus. (Taip)
 Tikėjimu kai pamačiau (Tai buvo man ap-
 reikšta)
 Srovę tą, nuplaunančią kaltes,
 Atperkančioji meilė bus
 Mano giesme iki mirties. (Teisingai. O!)

217 Pabaigdamas norėčiau pasakyti štai ką. Šiandien Kalėdos reiškia bloką „Camel“, bloką „Viceroy“ cigarečių, butelį „Four Roses“ ar „Seagram“ viskio, įvyniotus į dailių Kalėdų Senelio popierių. Bet jie vis dar atmeta Dievo Kalėdų Dovaną. Jie vis dar atmeta Jo Kalėdų Dovaną. Jie nenori Jos.

218 Aš Jos noriu. Aš džiaugiuosi, kad ją gavau. O, Emanuelis, Dievas tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų, atmetas ir pasmerktas per visus amžius, o šiandien Jo gailėstingumas driekiasi link kiekvienos širdies, kuri priims Jį. Nulenkite minutėlei galvas.

219 Šįvakar man kykla klausimas šiame pastate šį Kalėdų laikotarpi, minint laikotarpį beveik prieš du tūkstančius metų, kai Dievas padovanojo pirmąją Kalėdų Dovaną. Įdomu, ar šįvakar tu norėtum pažvelgti į to Ryšulio vidų, patikrinti, nusidėjėli, ar ten nėra ko nors, kas tave myli, ko nors, kas už tave mirė, ko nors, kas atidavė Savo gyvybę už tave? Ar nenorėtum šįvakar nuimti nuo Jo tuos vystyklus, tą purviną rūbą, kai jie vadina Jį fanatiku ir šventuoliu, įsivynioti į jį ir eiti tuo keliu su keliais paniekintaisiais Viešpaties vaikais?

220 Jei šįvakar esi pastate, norėtum būti paminėtas maldoje, ar nepakeltum rankos ir nepasakytum: „Šį Kalėdų vakarą aš noriu priimti Dievo Kalėdų Dovaną, tikrą Dievo Kalėdų Dovaną?“ Telaimina jus Dievas, ponია. Telaimina tave Dievas, mergyte. Telaimina tave Dievas, sese. Telaimina tave Dievas. Telaimina Dievas tave, jauna panele štai ten. Ar čia yra dar kas nors, kas norėtų būti prisimintas maldoje? Viešpatie... Telaimina tave Dievas, mano broli.

221 Dar kas nors: „Viešpatie, aš eisiu tuo keliu. Ir aš niekada nežiūrėsiu į Tave sėdintį purvinomis kojomis. Aš niekada nestovėsiu, aš prisijungsiu prie jų. Aš ateisiu tiesiai į Dievo karalystę. Aš... aš būsiu vienas iš nedaugelio paniekintųjų. Būk su manimi, Viešpatie. Ateik, eik su manimi namo šįvakar. Aš nuplausiu nuo Tavo Vardo visą purvą. Tu nuplauk mano nuodėmes, Viešpatie, leisk man gyventi Gyvenimą. Ne taip, kaip gyvenu dabar; aš purvinau Tavo... Aš... aš purvinu Tave kiekvieną dieną, verčiu ant Tavęs vis daugiau. Leisk man eiti šįvakar, Viešpatie, ir su savo atgailos ašaromis dabar nusizeminęs ateinu prie kryžiaus pakojo, kad primčiau Tave kaip savo Išgelbėtoją.“ Ar čia yra dar kas nors prieš mums pasimeldžiant? Tiesiog pakelkite savo ranką. Gerai.

222 Brangus Viešpatie, mes atnešame Tau šįvakar... Atrodo, kad

šįvakar yra bent keletas moterų, Viešpatie, kurios pakėlė rankas. Gal jos taip pat gali pažvelgti... Kai kurios iš jų – jaunos mergaitės, dar tik paauglės, kurios pakėlė rankas, jos tai padarė rimtai, Viešpatie. Jos... jos ne... jos nenori būti pasmerktos su pasauliu. Jos nori priimti Tave dabar, šiuo Kalėdų laikotarpiu, pažvelgti į Dievo Siuntinį ir priimti Amžinąjį Gyvenimą. Suteik tai, Viešpatie, tiesiog dabar, kad atvertum joms jų nuodėmių atleidimą, kad atvertum joms Dovydo namų Šaltinį, kuris atvertas nuodėmei ir nešvarumui, kur tie, kas po ta Srove pateks, bus laisvi nuo kalčių. Suteik tai, Viešpatie. Eik namo su jomis ir būk su jomis šįvakar, Viešpatie. Padaryk jų gyvenimą toki, koks jis turi būti, Viešpatie. Suteik tai.

223 Išgydyk ligonius ir kenčiančius mūsų tarpe. Tu esi bejėgių Pagalba. Tu esi tas, Viešpatie, kuris gali padaryti tai, ko kiti negali. Tu – nuolatinė Malonė. Tu – Dievo Dovana. Ir mes nusižeminę tikime Tavimi, Viešpatie. Mes sekame Dienos Žvaigždę, sekame Šviesą, kol Ji atves mus prie tos tobulos Šviesos, Dievo Dovanos, Amžinojo Gyvenimo per krikštą Dvasia. Suteik tai, Viešpatie. Aš dabar pavedu juos Tau. Jėzaus Kristaus Vardu, paimk jų sielas šįvakar ir nuplauk jas purpuriniu Kalvarijos krauju. Nes mes prašome to Jėzaus Vardu. Amen.

224 ...Viešpatie, gyvenk su manimi

[Brolis Branhamas niūniuoja – Red.]

...padėjėjai nepaguos
Gyvenime, mirty, O Viešpatie, gyvenki Tu
many.

Ar mylite Jį visa širdimi? Dar kartelį senų laikų vardan: „Aš myliu Jį, aš myliu Jį. Pamilo pirmas Jis.“

Aš myliu Jį. (Dabar visi)
Aš myliu Jį.
Pamilo (Pakelkime dabar į Jį savo rankas)
pirmas Jis,

Išpirko man Kalvarijoj
Išganymą.

225 Dabar aš noriu, kad paspaustumėte rankas kam nors priešais jus ir už jūsų, ir šalia jūsų. [Brolis Branhamas spaudžia rankas – Red.]

Aš myliu Jį,
Aš myliu Jį.
Pamilo pirmas Jis,
Išpirko man Kalvarijoj
Išganymą.

226 Visi, kurie gavote Kalėdų Dovaną nuo Dievo, pakelkite dabar savo rankas.

Aš myliu Jį,
Aš myliu Jį.
Pamilo pirmas Jis,
Išpirko man Kalvarijoj
Išganymą.

227 Ar jūs mylite Jį? Argi Jis nėra nuostabus? Gerai, dabar kol stovime.

Tu paimki Jėzaus Vardą,
Vaike sielvarto vargų.
Jis paguos tave, pralinksmins,
Imk tu jį visur kartu.
O, brangus, nuostabus (nuostabus...)
Vardas džiaugsmo ir vilties.
O, brangus (O, brangus), nuostabus
Vardas džiaugsmo ir vilties.

Dabar lėtai:

Tu paimki Jėzaus Vardą,
Jis tau skydas, apsauga.
Jei tave apsups (Ką jūs darote, kai apspinta pagundos?)
Visada padės malda.

O, brangus (O, brangus)... (nuostabus)
Vardas džiaugsmo ir vilties.
O, brangus (O, brangus), nuostabus
Vardas džiaugsmo ir vilties.

Klaupiamės prie Jėzaus kojų, (Nulenkime dabar galvas ir giedokime.)
Garbiname vardą Jo.
Jį Karalium vainikuosim,
Kai parves Jis mus namo.

O, brangus, nuostabus
Vardas džiaugsmo ir vilties.
O, brangus, nuostabus
Vardas džiaugsmo ir vilties.

Įvyniotoji Dievo dovana
(*Gods Wrapped Gift*)

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas buvo pasakytas 1960 m. gruodžio 25 d. sekmadienio vakarą Branhamo maldykloje, Džefersonvilio mieste (Indianos valstija, JAV). Garso juostos, pažymėtos numeriu 60-1225, trukmė – dvi valandos ir keturios minutės. Pasinaudojus garso įrašu, iš anglų kalbos į lietuvių kalbą išversta be sutrumpinimų ir pakeitimų. Pirmasis leidimas, 2011 m.

Šis leidinys buvo išleistas tikinčiųjų paaukojimų dėka.